

NIEUWE AVONTUREN

Lord Chester

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een wanhopige ontsnapping

Nr 2139

NEderland : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

EEN WANHOPIGE ONTSNAPPING

HOOFDSTUK I

JACHT OP EEN SCHURK

Omstreeks twaalf uur in de avond liep de «Prince Albert», een der schepen van een Engelse Stoomvaartlijn, welke de dienst van Londen op Caïro onderhoudt, de Avamporto Vittorio Emanuele bij Genua binnen, om daar voor anker te gaan bij een van de talrijke dammen, welke deze prachtige haven, zeker wel de fraaiste van de Middellandse Zee, en

waarvan de doorsnede ruim twee kilometer bedraagt, rijk is.

Naar het scheen heerste aan boord van het schip, dat hier slechts zo lang zou vertoeven als nodig was om passagiers gelegenheid te geven tot inschepping en ontschepping, en stukgoederen aan boord te nemen, grote opwinding.

De passagiers praatten druk onder elkaar en ook de officieren. De kapitein, de eerste en de tweede stuurman en de bootslieden hadden de koppen bijeen gestoken en schenen op gedempte toon over iets te spreken, dat hen aanmerkelijk bleek op te winden.

In de hut van de marconist waren twee electriciens druk bezig en een vakman had kunnen zien, dat ze doende waren een beschadigd deel van het kostbare toestel, waarmede de radiogrammen verzonden werden, te herstellen.

Een aantal matrozen was in de weer bij enige davits van de zestien reddingsboten, waaraan ook het een of ander scheen te haperen.

Telkens kwam de kapitein naar de kleine hut van de marconist gelopen, teneinde te zien hoe het werk opschoot en als hij zich weer verwijderde, stampvoette hij van drift en bromde in zichzelf iets, dat zeer veel geleek op een kernachtige, Engelse zeemansvloek.

Intussen begonnen de passagiers, die van plan waren te Genua aan land te gaan, tien in getal, zich gereed te maken om het schip te verlaten, maar zij bemerkten, dat de loopbrug nog niet was uitgelegd en dat men ook geen aanstalten scheen te maken om daartoe over te gaan.

En nu pas schenen zij ook te merken, dat het vaartuig niet, zoals het placht te doen, tot aan de nieuwe keerhaven was op gestoomd, om zijn gewone ligplaats in te nemen.

Eén der passagiers wendde zich vrij ongeduldig tot de kapitein en vroeg:

— Hoe is het, sir, denkt u dat we hier lang moeten wachten, voor we aan land kunnen gaan?

— Ik vrees, tot zolang de communicatie hersteld is met de vaste wal, mijnheer.

— Maar wilt gij mij dan tenminste niet zeggen, waartoe dit alles dient?

De kapitein haalde de schouders op en antwoordde:

— Naar het schijnt hebt u niet alles opgemerkt, wat hier aan boord van het schip is voorgevallen de laatste uren.

— Ik weet, dat er een gevangene ontsnapt is, die gij hadt moeten overbrengen naar Londen. Ik weet, dat de man overboord is gesprongen en waarschijnlijk verdrongen zal zijn. En dan weet ik verder, dat ik grote haast heb en mij gaarne zo spoedig mogelijk aan wal zou willen begeven, riep de passagier uit.

Maar de kapitein verloor zijn kalmte geen ogenblik.

Hij was een Brit van het echte ras. Hij wist bovendien, dat hij in zijn recht was, en daarom hernam hij ijskoud:

— Ik kan mij dat zeer goed voorstellen, mijnheer, en toch moet ik u verzoeken geduld te oefenen, totdat het onderzoek aan boord van 't schip is afgelopen. Gij zoudt waarschijnlijk anders gesproken hebben, als u geweten hadt, wie de vluchteling was, die 'er in geslaagd is met behulp van een medeplichtige uit het cachot te ontsnappen.

— En wie is het dan wel, mijnheer? vroeg de passagier, die onwillekeurig onder de indruk was gekomen van de ernst, waarmede de kapitein had gesproken.

— Een uiterst gevaarlijk misdadiger! Zijn naam is Erle Wilson, maar ik merk, dat die naam u niets zegt. Over enige maanden echter zult u wel anders oordelen, daarvan ben ik overtuigd. Hebt u wel eens gehoord van het « Genootschap van de Gouden Sleutel »?

De passagier knikte bevestigend, en antwoordde:

— Ik meen die naam wel eens gelezen te hebben in verslagen van belangrijke rechtzaken, roofmoorden, inbraken en zulke dingen.

— Welnu, mijnheer, van die gevreesde misdadigersbende, die haar vertakkingen heeft over de gehele wereld, was die Wilson de aanvoerder, de ziel als het ware. De ongelukkige detective, Hudson genaamd, die met zijn overbrenging van Cairo naar Londen was belast, en die levensgevaarlijk gewond werd tijdens de ontvluchting van de schurk, deelde mij mede, dat die Wilson rustig te Londen leefde als een achtenswaardig makelaar, een rijk man, die in een fraai, oud huis woonde. Begrijpt u wat dat zeggen wil? Duizenden Londe-

naars zijn met die man in aanraking gekomen, hebben vriendschappelijk met hem verkeerd, zonder ook maar een ogenblik te beseffen, dat zij te doen hadden met een schurk, die op zijn minst een paar moorden op zijn geweten heeft, en talrijke andere, niet minder zware misdrijven.

— Dus hij was de man, die uit het cachot ontvluchtte en overboord is gesprongen?

— Hij was het, mijnheer.

— Maar waarom heeft men dan niet aanstonds een radiogram naar de kust gezonden, als ik vragen mag? Waarom heeft men niet direct 'n boot gestreken, om de vluchteling te achtervolgen?

Weer haalde de kapitein ongeduldig de schouders op, toen hij antwoordde:

— Duid het mij niet euvel, mijnheer, maar men kan wel zien dat u slechts een zwakke voorstelling hebt van wie of wat die man eigenlijk is. Zijn vlucht was tot in alle delen uitstekend voorbereid, en toch was het pas eergisteren, toen de ellendeling gearresteerd werd te Caïro, door toedoen van een man, van wie u zeker ook wel eens hebt horen spreken, John Raffles. Het werd onmiddellijk bemerkt, toen Wilson in het water sprong, en ik verzeker u, dat we geen tien seconden later alles in het werk stelden om hem te achterhalen. Wij trachtten een boot uit te zetten; de davits weigerden. Wij probeerden het met de tweede boot. De katrollen, waarover de touwen lopen, welke de boot dragen, zaten muurvast en de touwen bleken voor de helft doorgesneden te zijn. En zo was het met alle andere boten gesteld. Wat de draadloze zender betreft, als u eens een kijkje in de hut wilt nemen, zult u zien, dat onze twee monteurs bezig zijn, te trachten het toestel weer in orde te maken. Een gedeelte ervan moet enige minuten vóór de ontvluchting plaats greep, vernield zijn, en nu weet u meteen, waarom wij er niet in konden slagen, de aanvoerder van het misdadigersgenootschap te achterhalen, ofschoon wij na verloop van tien minuten toch nog een der boten wisten uit te zetten.

— Maar weet u dan in het geheel niet, kapitein, wie de medeplichtige geweest kan zijn, die de ijzeren deur van het cachot heeft geopend en die de ongelukkige Hudson heeft neergestoten?

— Dat weet niemand, mijnheer, niemand kan het zelfs vermoeden en daarom ben ik tot mijn leedwezen wel verplicht, de heren, die zich hier willen ontschepen, te verzoeken, aan boord van het schip te blijven tot de politie een onderzoek zal hebben ingesteld. Maar daar komen mijn twee monteurs aan. Ik denk, dat zij klaar zijn met hun werk.

Inderdaad naderden met snelle schreden twee jongelieden, die met de uniformpet schuin op het hoofd, op 'n paar passen afstand van de kapitein halt hielden en salueerden.

Daarop zei een hunner:

— De schade is hersteld, kapitein, al is het dan maar bij wijze van noodhulp. Gij kunt in ieder geval weer een telegram naar de wal zenden.

Onmiddellijk begaf de kapitein zich naar het kleine vertrek, waar de zender was opgesteld en gaf de marconist, die juist even zijn toestel probeerde, een kort telegram op, bestemd voor het hoofdbureau van politie te Genua.

Reeds een paar minuten later kwam het laconieke antwoord:

— Wij komen.

Van dat ogenblik af kon men niets anders doen dan wachten.

De kade werd zeer nauwkeurig in het oog gehouden, evenals de patrijspoorten, want het was volkomen zeker, dat zich aan boord van de « Prince Albert » die de aanvoerder van het Genootschap van de Gouden Sleutel moest overbrengen, een medeplichtige had bevonden, die op de een of andere wijze er in geslaagd was tersluiks aan boord te komen, vóór het schip te Caïro het anker lichtte.

Er was ongeveer een half uur verlopen, toen het snelle geklop hoorbaar werd van een kleine motor, die de politieboot over het kalme water van de haven voortstuwde en enige minuten later legde dit bootje, kenbaar aan de

groene lantaarn halverwege de mast, langsij van het grote schip aan en twee mannen klauterden behendig langs de valreep aan boord van het schip.

Het waren de commissaris van politie Bellano en de inspecteur Costi.

De kapitein wachtte de beide heren aan de valreep op en verzocht hun, hem naar zijn hut te willen volgen.

Daar gekomen, deelde hij hun mede, wat er aan boord van het schip gebeurd was, nauwelijks een kwartier voordat de « Prince Albert » op haar gewone ankerplaats zou meren.

De beide Italiaanse politiebeamten hadden aandachtig en met gefronst voorhoofd toegeluisterd en nu begon Bellano:

— Is de detective, die zo zwaar gewond werd, bij kennis? Kan men hem ondervragen?

— Ik vrees van niet, commissaris, antwoordde de kapitein hoofdschuddend. Hij is er lelijk aan toe. De scheepsdokter verklaarde, dat hij wekenlang volkomen rust zou moeten houden.

— Op welke wijze is hij gewond?

— Met een kromme, vlijmscherpe dolk, zoals de Fellah's ze veel gebruiken.

— Hebt u dat wapen bij de hand?

— Hier is het.

De kapitein had een klein kastje in de wand van zijn hut geopend en nam er een dolk uit met een gevest van palmhout en met een kromme, bijna twee decimeter lange, en een halve decimeter brede kling, die met bloed bevekt was.

Bellano bekeek het moordwapen aandachtig en vroeg toen weer:

— Bevinden er zich buitenlanders onder het personeel van uw schip?

— Onder het machinepersoneel drie Fellah's, twee Arabieren, twee Chinezen en een Nubiër. Het zijn tremmers, donkeymannen en stokers.

— Hebt gij u reeds overtuigd dat al die mannen zich nog aan boord bevinden?

— Natuurlijk zijn ze er allen nog. En als gij mijn mening wilt weten, geloof ik ook niet, dat een hunner de hand in het spel heeft gehad, om die ongelukki-

ge Hudson verraderlijk neer te stoten, die in de gang, waaraan de cachotten gelegen zijn, de wacht hield.

— Waarom denkt u dat dit onmogelijk is?

— Ik heb niet gezegd, dat 't onmogelijk is, maar ik kan mij niet voorstellen, dat een onbeschaafde Fellah of een Nubiër voldoende op de hoogte is van de constructie van een radiozender, om het zodanig te beschadigen, dat het niet aanstonds merkbaar is, zelfs niet voor de marconist en dat men toch niet in staat is, het te gebruiken.

— Dat laat zich horen, kapitein! riep Bellano uit. Wat gij daar zegt, stem ik volkomen toe. Hoe verklaart u het echter, dat men in de hut van uw marconist kon binnendringen, zonder dat deze het bemerkt heeft?

— Dat is zeer gemakkelijk te verklaren, mijnheer. Wanneer een schip de kust zo dicht genaderd is, dat men reeds de lichten van de stad duidelijk kan onderscheiden, dan heeft de marconist verlof zijn post te verlaten, daar het dan verder geen nut meer heeft, hem daar te laten.

— Ook van die omstandigheid moet de medeplichtige dus op de hoogte zijn geweest, hernam de commissaris van politie.

Hij dacht een ogenblik na, wisselde in het Italiaans een paar woorden met Costi, die slechts weinig Engels sprak en hernam toen, terwijl hij een gebaar van machteloosheid maakte:

— Wij zullen natuurlijk doen, wat we kunnen, kapitein, om die Wilson terug te vinden en als het mogelijk is, ook zijn medeplichtige te ontdekken, maar wij moeten u zeggen, dat uw kansen slecht staan. Zelfs al zou de vluchteling de hele afstand zwemmend hebben moeten afleggen, dan nog zou hij zich reeds lang in veiligheid hebben kunnen brengen en een toevlucht hebben kunnen zoeken in de havenwijk met haar ontelbare nauwe, kronkelende steegjes, waar het wemelt van gespuis, en waar men de aanvoerder van het misdadigersgenootschap dadelijk zou hebben opgenomen, maar ik acht het

bijna zeker, dat de gehele ontvluchting voortreffelijk in elkaar is gezet en dat men de zwemmer wel een motorboot tegemoet zal hebben gezonden, teneinde hem halverwege op te pikken en wie weet, waarheen te brengen. Ik zal echter niet heengaan voor ik het gehele personeel heb ondervraagd. Kunt u mij een tolk verschaffen?

— De eerste machinist kent voortreffelijk verschillende Egyptische dialecten en de Chinezen spreken allen een weinig Engels.

— Laat ons dan aanstonds aan het werk gaan, als u het goed vindt.

De commissaris had de kromme dolk bij zich gestoken en de drie heren begaven zich nu, vergezeld door de eerste stuurman en de marconist, naar een tamelijk ruim vertrek, dat als eetzaal voor de passagiers der tweede klasse was ingericht en waar nu de leden van de bemanning, die daartoe maar enigszins in aanmerking kwamen, werden verhoord.

De commissaris toonde aan ieder hunner de dolk. Niemand herkende het wapen als het zijne.

Toen kwam er een ogenblik, waarop de naam van een der leden van het ma-

chinepersoneel werd afgeroepen, die echter niet kwam opdagen.

De naam van die man was Abdoel Rameh. Hij was pas een dag of vier tevoren aangemonsterd.

Men zocht het gehele schip door. De man bleek nergens te vinden te zijn.

Maar wel vond men in een kier van de kooi, waar deze man geslapen had, een klein pakje verborgen, gewikkeld in een doek, hetwelk een aantal kleurmiddelen bleek te bevatten.

Voor een scherpzinnig man als de commissaris viel er thans niet meer aan te twifelen; de zogenaamde Abdoel Rameh had zich als een Fellah aangemeld, maar hij was klaarblijkelijk een blanke en het kleine pakje met kleurstof had moeten dienen om zijn nieuwe huidskleur wat op te frissen, ingeval deze aan boord door een of ander toeval mocht hebben geleden.

Daar het thans volstrekt geen doel meer had, de passagier langer vast te houden, werd de loopbrug uitgelegd en men kon zich aan wal begeven.

Maar het bleef toch een raadsel, hoe die blanke medeplichtige zich had weten te verwijderen.

HOOFDSTUK II

RAFFLES NEEMT DEEL AAN DE JACHT

Onder de passagiers, die zich te Genua ontscheepten, bevonden zich twee heren, klaarblijkelijk vrienden, die eerste klasse hadden gereisd en wier oorspronkelijke bestemming Londen was geweest.

Deze twee mannen waren John Raffles, de Grote Onbekende, en zijn onafscheidelijke vriend, Charles Brand. En voor een beter begrip van het verdere verloop van dit avontuur, is het noodzakelijk, in het kort te vermelden, hoe de beide vrienden juist nu zich te Genua bevonden.

Het was slechts weinige weken geleden, dat Raffles voor het eerst in aanraking was gekomen met Erle Wilson, door een toeval diens ware aard had ontdekt en tot de wetenschap was gekomen, dat de zogenaamde zaakwaarnemer enige maanden tevoren gekozen was tot aanvoerder van het Genootschap van de Gouden Sleutel, een machtige misdadigers-organisatie, welke haar vertakkingen over de gehele wereld had. Een reeks gevaarvolle avonturen had hem herhaalde malen tegenover de schurk gesteld en reeds meermalen had zijn leven gevaar gelopen.

De laatste keer had hij zijn redding slechts te danken gehad aan de tussenkomst van een vrouw, Ella Manoury genaamd, die te kwader ure in de macht was geraakt van Erle Wilson, die misbruik maakte van een donker ogenblik in het verleden der jonge, schone vrouw,

haar op allerlei wijzen exploiteerde en als een slavin gevangen hield in zijn oud, geheimzinnig huis, vol verraderlijke valstrikken, in de Chapelstreet te Londen.

Raffles had deze vrouw, die door Wilson zwaar gewond was, weten te redden en haar met behulp van zijn snelle vliegtuig naar Cairo overgebracht, om haar buiten bereik te brengen van de wraakgierige schurk. Maar ook daar bleek de ongelukkige vrouw niet veilig te zijn geweest in het ziekenhuis, waarin hij haar onder een valse naam had doen opnemen, want een Arabier, Ibrahim Dhâr genaamd, die haar enige tijd geleden in gezelschap van de aanvoerder van de bende, waartoe ook hij behoorde, te Cairo had gezien, had haar verblijfplaats ontdekt en daarvan aanstonds Wilson in kennis gesteld.

Want deze Fellah was slim genoeg geweest om te begrijpen, dat de beklaagde slavin van de « Meester », zo luidde de titel van de aanvoerder, blijkbaar aan zijn toezicht was ontsnapt. En hij beraamde dadelijk middelen om haar desnoods uit de weg te ruimen, zodra hij daarvoor van Wilson uit Londen het bevel zou ontvangen.

Maar weer kwam Raffles tussenbeide. Hij wist Wilson door een list naar Cairo te lokken en hem, zowel als de Fellah Ibrahim Dhâr in handen van de politie over te leveren.

De ongelukkige vrouw echter, welke hij zich had voorgenomen te beschermen en een ander levenspad te doen volgen, had hij met behulp van zijn vliegmaschine, die nog altijd op het landingsterrein bij Caïro veilig in de hangar wachtte, naar een plaats overgebracht, waar de duivel in mensengedaante, die luisterde naar de naam Erle Wilson, haar onmogelijk zou kunnen vinden, naar het Diamanteneiland, een van zijn schateilanden, onbewoond, op slechts weinige van zijn meest vertrouwde dienaren na of beter gezegd, dienaressen, want het waren allen vrouwen.

Raffles was bijtijds terug gekomen om van de arrestatie van de Meester getuige te kunnen zijn en hij had zich gehaast met Brand passage te nemen aan boord van hetzelfde schip, dat de gevangene naar Engeland moest overbrengen, terwijl de chauffeur James Henderson met de vliegmaschine naar Londen was teruggekeerd.

De Grote Avonturier had de vlucht van zijn doodsvijand met eigen ogen moeten aanschouwen, zonder evenwel iets te kunnen doen om die te beletten.

Het was avond geweest, zeer donker en van de ontvluchting van de ellendeling had hij niets anders bespeurd dan de plons van diens lichaam in de zee, gevolgd door enige snelle slagen.

Raffles had niets gemist van hetgeen er aan boord van de «Prince Albert» was voorgevallen, sedert het ogenblik, waarop Wilson ontvlucht was, nadat zijn medeplichtige, vermomd als Arabier, alles voor de vlucht in gereedheid had gebracht, de detective Hudson had aërgestoken en de deur van de cel had geopend, waarop Wilson, nadat zijn helper de boeien had doorgevijld, niets anders te doen had, dan de trap naar het dek op te snellen en overboord te springen.

De Grote Onbekende had ook een en ander opgevangen van het verhoor, waaraan Bellano benedendeks de bemanning had onderworpen en zo wist hij dus nu, dat een blanke, die zich als Arabier had voorgedaan en zich als tremmer had laten aanmonsteren, ver-

mist werd en zonder enige twijfel als de medeplichtige van Wilson moest worden aangemerkt.

Hij aarzelde dus geen ogenblik zijn reis te Genua te onderbreken, teneinde te trachten in deze stad het spoor van zijn doodsvijand te hervinden.

In ieder geval had hij een groot voordeel op zijn tegenstander behaald.

Lange tijd was Wilson er in geslaagd de Londense politie zand in de ogen te strooien, die niet kon, of durfde aannemen, dat de deftige, bekende zaakwaarnemer identiek was met de aanvoerder van een zo gevaarlijke bende als het «Genootschap van de Gouden Sleutel», maar dit zou hem nu niet langer mogelijk zijn.

Wilson was naar Caïro gekomen, onmiddellijk na de ontvangst van een in een geheime code gesteld telegram van Ibrahim Dhâr, die reeds jaren wegens een zwaar misdrijf door de Egyptische politie werd gezocht. Hij had met deze Fellah in een eenzaam huis in genoemde stad een zeer compromitterend onderhoud gehad, hetwelk door een aantal politiebeambten kon worden afgeluisterd en er viel aan zijn identiteit thans niet langer te twifelen.

Hij zou zich voortaan overal voor de politie verborgen moeten houden, want reeds op dit ogenblik zou men zijn signalement naar alle punten van de aardbodem hebben verzonden en alle landen, die met Engeland een uitleveringstractaat hadden gesloten, zouden de bandiet aanstonds in verzekerde bewaring nemen, wanneer het de politie gelukte hem in handen te krijgen.

Raffles overpeinsde dit alles, terwijl de taxi, die zij op de kade waren machtig geworden, hem en Brand naar het Hotel Continental bracht, aan het Piazza Diferrari gelegen, in het hartje van de stad, in welks midden een pompeus ruitersstandbeeld prijkt van de Italiaanse Nationale held Garibaldi.

Ze hadden niet veel moeite, een paar goede kamers te krijgen, want het zou nog minstens een volle maand duren, alvorens de eerste touristen uit het westelijk Europa hun opwachting zouden

komen maken in een van de schoonste havensteden van Italië en misschien wel van de gehele wereld.

Het was reeds bij een uur, toen Raffles en Brand hun slaapkamers opzochten, nadat eerstgenoemde een telegram had verzonden aan zijn trouwe chauffeur James Henderson, waarin hij hem gelastte zich aanstonds naar Genua en naar het Hotel Continental te begeven, thans echter met de snelste auto, welke in de garage van Raffles te vinden was.

De twee slaapkamers van Raffles en Brand grensden aan elkaar en stonden met elkaar in verbinding door een tussendeur, zodat de beide vrienden, wanneer zij verkozen, met elkaar konden praten.

Raffles was tot dusverre tamelijk stilzwijgend geweest en het was waarlijk geen wonder, want zelfs voor een man van zijn geestkracht was het een harde slag, na veel moeite en gevaren zijn doel bijna te bereiken, om dan nog op het laatste ogenblik te moeten toezien, hoe al dat werk ongedaan werd gemaakt en hoe het wild ter elfder ure nog wist te ontsnappen.

Hij trad nu, een sigaret in de mond, de handen in de zakken, het vertrek van Brand binnen, die zich tamelijk vermoeid gevoelde, zette zich op een stoel, strekte zijn lange benen voor zich uit, en vroeg toen:

— Vindt je Genua niet een mooie stad?

Brand keek zijn vriend verwonderd aan, daar hij deze vraag op dit ogenblik niet verwacht had, en antwoordde toen:

— Een van de mooiste steden ter wereld en zeker wanneer men haar op een schone lentedag van uit zee nadert.

— Dat verheugt mij. Heb je de haven al eens goed bezichtigd? Ik bedoel speciaal de havenwijk. Het zijn nauwe, voor het merendeel zeer steile straten, die meermalen niets anders zijn dan hoge trappen, met reusachtige treden, treden, waarop soms drie, vier huizen naast elkander staan en die voor een voertuig dus onbegaanbaar zijn.

— Neen, Edward. Ik ken die wijk slechts zeer oppervlakkig.

— Dan zul je thans gelegenheid krijgen, haar wat beter te leren kennen, want ik ben voornemens daar mijn tenten op te slaan, zodra Henderson zich bij ons heeft gevoegd. Maar reeds van morgen af wil ik in jouw gezelschap een onderzoek beginnen.

— Nu begrijp ik pas de betekenis van je vraag, riep Brand uit. Je bent dus overtuigd, dat Wilson zich hier bevindt?

— Hier, en nergens anders. Hij zal wel zo verstandig zijn, voorlopig onder te duiken, want hij moet begrijpen, dat de politie met ware woede jacht op hem zal maken, dat ieder station reeds nu aan een zorgvuldige bewaking wordt onderworpen en dat men overal zijn signalement heeft verspreid, dat hij zeer moeilijk kan wijzigen wegens zijn verbazend grote haviksneus, dat voorts op alle uitvarende boten toezicht zal worden gehouden en dat er in ieder hotel navraag zal worden gedaan.

— Zou een man als Wilson geen andere middelen tot ontvluchting hebben?

— Hij zou met een duikboot of met een vliegmachine de wijk kunnen nemen, antwoordde Raffles met een toestemmend hoofdknikje. Ik erken, dat reeds in enkele gevallen misdadigers van het vliegtuig, het meest moderne van alle verkeersmiddelen, gebruik hebben gemaakt om te ontkomen. Maar in al die gevallen was hun vrijheid slechts van zeer korte duur, want er bestaat iets, dat nog veel sneller is, dan de alersnelste vliegmachine die er bestaat, de mijne namelijk, en dat is de electriciteit! Een telegram gaat vlugger dan een vliegmachine en als men slechts weet dat een misdadiger met zulk een toestel is ontsnapt, dan behoeft men niets anders te doen, dan alle politieautoriteiten van steden, waarbij zich vliegvelden bevinden, te waarschuwen.

— De misdadiger kan onderweg op een gewone weide landen en het toestel in de steek laten, riep Brand uit.

— Zonder twijfel, maar dan bevindt hij zich in juist dezelfde positie als iemand, die met een auto of een motorfiets vlucht en dat voertuig aan de kant van de weg ergens laat staan, om te voet verder te gaan. En ik geloof, dat de

man, die een auto gebruikt, in het voordeel is bij de ander, die zijn vliegma-
chine te hulp neemt, want het is duidelij-
k, dat zulk een toestel, zoals wij er
nu mee staan, toch altijd nog aanzien-
lijk veel zeldzamer is dan een automobi-
el en dus ook veel eerder de aandacht
bij een landing trekt. Hoe dan ook, ik
ben er zeker van, dat Wilson eerst eens
enige dagen wil afwachten, tot de storm
luwt en hij met kans van slagen weer
terug kan keren naar Engeland, al kan
ik niet goed inzien, wat hij daar nog te
zoeken heeft.

— Zijn bezittingen liquideren natuur-
lijk.

— Je zegt dat alsof het de eenvoudig-
ste zaak van de wereld is. Maar het zal
hem niet gemakkelijk vallen, dat ver-
zeker ik je. Reeds op dit ogenblik zal
men nauwkeurig toezicht houden op
zijn personeel; en de banken, waarbij
hij zijn kapitaal belegd heeft, zullen
natuurlijk reeds last ontvangen hebben,
zijn effecten tot geen prijs te verzilveren
en ook de politie te waarschuwen,
zodra Wilson zich komt aanmelden.

— En denk je hem speciaal in deze
havenwijk te vinden? vroeg Brand ver-
der.

— Als hij werkelijk in Genua is, mijn
waarde, dan denk ik, dat hij een toe-
vlucht heeft gezocht onder het geboefte,
dat in de buurt van de haven huist,
waar zich een waar doolhof van smalle
straten en stegen bevindt, zo goed als
ontoegankelijk en waar zelfs een razzia,
door een sterke politiemacht uitgevoerd,
niet veel uitwerking heeft, daar deze
wijk tientallen verborgen uitwegen
heeft en men bijna het hele Italiaanse
leger zou nodig hebben, om ze allen be-
hoorlijk af te zetten. Zelfs dan zou het
twijfelachtig zijn, of men het wild op
die wijze in handen zou krijgen, want
onder de grond zet dit geheimzinnige
doolhof zich voort en men heeft mij
wel eens verzekerd, dat het Genua on-
der de aardkorst op zijn minst zo groot
is, als de stad van die naam er boven.

— Iets als Rome dus? vroeg Brand
vol belangstelling.

— In zekere zin, ja. Maar de catacom-
ben van Rome zijn onder leiding van
een betrouwbaar gids in een enkele dag
te bezoeken en dan zonder gevaar, flink
breed, heel modern, en nuchter verlicht
door electriciteit. Maar de riolering van
deze stad is merendeels zeer dicht on-
der de oppervlakte van de straat aan-
gebracht, veel uitgestrekter, veel ge-
heimzinniger, veel gevaarlijker om te
doorspeuren en ik geloof, dat men wel
minstens een week zou nodig hebben,
alvorens men alle gangen en onderaard-
se vertrekken zou hebben bezocht.

— Maar Edward, als de leden van het
genootschap hun aanvoerder inderdaad
in dat doolhof verborgen houden, hoe
denk je de schurk dan wel te vinden?
hernam Brand.

— Natuurlijk ben ik niet van zins,
naar Wilson te zoeken op de wijze van
de man, die een naald in een hooiberg
zoekt, want dan zou waarschijnlijk een
mensenleven nauwelijks voldoende zijn.
Maar wanneer wij goed de ogen open
zetten, wanneer wij ons vermommen,
wanneer wij ons voordoen als leden van
het genootschap, dan zou het al heel
vreemd moeten lopen, wanneer wij niet
vroeg of laat op een of ander spoor kwa-
men.

— Maar mijn hemel, Edward, ik heb
volstrekt niets van een Italiaan, riep
Brand verschrikt uit. Bij mijn blauwe
ogen kan ik bezwaarlijk een zwarte
pruik opzetten en al praat ik een aardig
mondje Italiaans, het Genuees haven-
dialect is mij volkomen vreemd.

Raffles haalde even de schouders op
en antwoordde:

— Ik verg volstrekt niet van je dat
je een Italiaan zult zijn. Onder de kade-
werkers zijn een groot aantal lieden
van een andere landaard, veel Polen en
Denen, maar ook Noren met grijze ogen,
Nederlanders, Engelsen en Fransen met
blauwe ogen. Zelfs Laplanders, IJslan-
ders, Jutlanders en hoe zij verder mo-
gen heten. Het is een vreemd alle-
gaartje, minstens zo bont als te Port
Said of te Hong-Kong, en als ik zeg, dat
men hier alle naties der aarde vertegen-
woordigd vindt, dan geloof ik niet te
overdrijven. Het zal dus volstrekt niet

opvallen, wanneer jij met je blauwe en ik met mijn grijze ogen onder die lieden verkeren. Wij zullen baliekluiers of kadewerkers zijn, sjouwers of kruiers en als wij die rol maar goed spelen, dan hebben wij de hoofdzaak reeds gedaan.

— En Henderson? Wat zal die zijn?
— Wel, hij zal zeker een voortreffelijke sjouwer zijn, antwoordde Raffles lachend. Men zal hem voor een tweede Carnera aanzien, dat is alles.

HOOFDSTUK III

IN DE HAVENWIJK

Er waren een paar dagen verlopen sedert Raffles en Brand hun intrek hadden genomen in het Hotel Continental en zij hadden hun tijd besteed om zich bij een uitdrager te voorzien van alles, wat zij nodig dachten te hebben voor hun vermoming.

Wat hun gelaat en handen betrof, zoals steeds voerde Raffles een klein kofertje met zich mede, hetwelk alles bevatte wat de beide mannen nodig zouden kunnen hebben om hun uiterlijk een zodanige verandering te laten ondergaan, dat zij zelfs voor het scherpste oog volkomen onherkenbaar werden.

Zo brachten zij langzamerhand een kleine verzameling tot op de draad afgedragen kleren in hun hotelkamer, die zeker de ongerustheid en de verwondering van de gérant zou hebben opgewekt, indien hij er slechts van op de hoogte ware geweest.

Ook waren zij reeds een paar malen in de wijk geweest, waar Raffles zijn onderzoek meende aan te vangen en Brand had in verrukking gestaan voor deze schilderachtige, steile straten, die steeds verder omhoog klommen langs de uitlopers van de Ligurische Apenijnen en daar als een reusachtig amfitheater tegen aangevlid lagen, bebouwd met merendeels witte, soms ook gele en rose huizen.

Hoewel deze straten meestal zeer nauw en onregelmatig waren en donker, wegens de hoogte der huizen, zo waren zij goed onderhouden en geplaveid.

Maar dat gold dan toch alleen voor de voornaamste verkeerswegen in deze buurt, want de eigenlijke volkswijk was een verzameling van de morsigste, kromste en bochtigste straten, welke men zich kon denken.

Soms liepen zij over korte afstand rechtuit, beschreven dan eensklaps een

halve cirkel, gingen over in een steile trap, beschreven een zigzag-lijn, daalden en rezen, werden hier en daar onderbroken door een brokkelige muur, die een zeer oude tuin afsloot, een wildernis gelijk, waar alles in overdadige groei-kracht bloeide en tierde, en liepen dan eensklaps uit op een soort brede gaanderij met aan één kant huizen, en aan de andere zijde afgesloten door een hardstenen balustrade, vanwaar men een verrukkelijk vergezicht genoot over de haven en de rede, waar honderden grote en kleine schepen gemeerd lagen, of op hun ankers reden.

Bijna was Brand het eigenlijke doel van deze tocht vergeten, zozeer boeide hem telkens weer dit zeldzaam mooie schouwspel, dat alleen te vergelijken is bij datgene, hetwelk de stad Napels oplevert.

Maar Raffles, ofschoon ook hij wel degelijk de poëzie van deze omgeving onderging, spiedde rond als een jachthond, die de lucht van het wild ruikt, zonder het te kunnen ontdekken, maar hij liet geen gelegenheid voorbijgaan, om in één der talloze osteria's of wijnhuizen binnen te dringen, waaraan deze wijk zo rijk is, en die meestal gevuld waren met een samenraapsel lieden van allerlei nationaliteit.

Men hoorde er ongeveer alle talen van Europa en menigmaal ook Japans en Chinees, men zag er dikwijls het mes uit een of andere wijde broekzak te voorschijn vliegen en men kon er maar al te dikwijls getuige zijn van een bloedige vechtpartij, in bijna alle gevallen in het leven geroepen door een of andere zwartogige Senorita, of door een geschil over de opbrengst van een diefstal.

Raffles en Brand hadden gauw genoeg opgemerkt, dat er in deze kroegen over dergelijke misdaden luid en vrijuit gesproken werd, zonder dat men zich in het minst voor elkaar ontzag en dat kwam doordat deze wijnhuizen bijna uitsluitend door boeven werden bezocht, die geen ogenblik aan de mogelijkheid dachten, dat zij elkaar onderling zouden kunnen verraden.

Bij uitzondering gebeurde dit wel eens, maar dan zat er steeds een vrouw achter en ook steeds liep de verrader zijn noodlot tegemoet, want stellig kon men hem de een of andere vroege morgen ergens op een straathoek vinden liggen met een ponjaard in het hart of een kogelgat in het hoofd.

Want al deze boeven hielden er een soort wetboek van eer op na, door hen zelf vervaardigd en wie er tegen zondigde, maakte zich aan een halsmisdadig schuldig.

Ieder wist dat hier. Men was dus gewaarschuwd.

Zo verliepen er enige dagen en Raffles was er nog niet in geslaagd ook maar iets op te vangen, waaruit hij zou kunnen afleiden, dat zijn doodsvijand inderdaad een schuilplaats had gezocht en gevonden temidden van dit uitschot der bevolking.

Toch dacht hij er niet aan nu reeds zijn pogingen op te geven.

De vierde dag kwam James Henderson, de reusachtige chauffeur van John Raffles, zich in het Hotel Continental aanmelden. Een volle dag eerder, dan zijn meester hem verwacht had.

Raffles keek de reus enige tijd zwijgend aan, zoals hij daar voor hem stond in de vestibule van het grote hotel, gekleed in zijn eenvoudige, maar smaakvolle livrei en zei toen hoofdschuddend:

— Ik had je gezegd, dat er weinig haast gemaakt behoefde te worden, James. Niet echter, dat je als een bezetene door geheel Europa moest razen. Hoeveel kilometers heb je gemiddeld per uur gereden?

— Nauwelijks vijf en tachtig, Mylord, antwoordde Henderson met een berouwvolle uitdrukking op zijn trouwhartig gelaat.

— Maar dat is onmogelijk! Je moet er minstens honderd per uur hebben afgelegd, jij onverbetterlijke kerel! riep Raffles uit. Anders kon je onmogelijk reeds hier zijn.

— O, ik heb niet zoveel geslapen en zestien uur per dag gereden, Mylord, hernam de reus met neergeslagen blik.

Raffles wisselde een haastige en veelzeggende blik met Brand, die zich bij hem had gevoegd.

Wat kon er gezegd worden tegenover zoveel roerende aanhankelijkheid, die een man bewoog, vier dagen achtereen slechts enkele uren slaap te genieten en al die tijd zestien uren per etmaal achter het stuurwiel van een snelle auto te blijven?

Hij legde slechts zijn hand op de brede schouder van de reus en zei zacht: — Het is goed, James.

Dat was voor de brave kerel ruim voldoende.

Zijn gelaat kleurde aanstonds op na deze woorden en hij begon nu aan Brand uit te leggen, welke route hij gevolgd had en hoe hij hier en daar de douanen had weten te verschalken, teneinde vooral geen tijd te verliezen.

Hij had een pas, die hem regelrecht naar Genua moest brengen en dat was maar goed ook, want met de kennis van vreemde talen was het bij Henderson nog altijd niet al te goed gesteld.

Niet zodra had Henderson zich bij Raffles en Brand gevoegd, of de Grote Onbekende ging er toe over, zijn veldtochtplan verder uit te werken.

De auto werd neergezet in een garage, zo dicht mogelijk in de buurt van de haven en de garagehouder kreeg te weten, dat hij de auto zou moeten afgeven aan ieder, die zich met een door de eigenaar getekend kaartje kwam aanmelden, want Raffles begreep, dat hij wel eens in de noodzakelijkheid zou kunnen komen, zijn vermomming te wijzigen en dan zou de man kunnen weigeren de auto aan een hem geheel onbekende man af te geven.

Vervolgens werd ook voor de reus een versleten pak gezocht en dat was lang niet gemakkelijk, want Henderson was van een postuur, die zelfs de befaamde Baer, de overwinnaar van Carnera, met bewondering zou hebben vervuld.

Toch slaagde men tenslotte ook hierin, maar niet dan ten koste van vrij wat kleermakerswerk, waarvan Brand zich echter op uitstekende wijze wist te kwijten.

Laat in de avond van de dag, waarop Henderson was komen opdagen, verlieten de drie mannen het hotel, reeds geheel vermomd, nadat Raffles aan de gérant had medegedeeld, dat hij en zijn beide metgezellen in het geheel geen touristen waren, zoals de man zich wellicht had voorgesteld, maar eenvoudig Londense detectives, op zoek naar een gevaarlijke boef.

En daar Raffles een week vooruit betaald had en zijn bagage achterbleef, dacht de gérant er niet aan enige opmerking te maken.

Nadat Raffles hem tenslotte had doen beloven, in geen geval met derden hierover te spreken, vertrok het drietal, voorlopig met een onbekende bestemming.

Het was reeds bij twaalf, toen zij de havenwijk bereikten.

Hun eerste zorg was natuurlijk voor een nachtlogies te zorgen.

Na enig zoeken slaagden zij er in, een kleine kamer te vinden in een matrozenlogement, waar zij op harde matrassen zouden moeten slapen.

Raffles gaf zich bij de huisbaas uit voor een zeeman, die hier was afgemonsterd en zijn metgezellen voor mannen, die in dezelfde omstandigheden verkeerden.

Het was voor zeelieden, die zo juist zijn afgemonsterd en dus hun zak vol geld hebben, zeer begrijpelijk, dat zij een weinig gingen passagieren en zo vertrokken zij weer, na van de logementhouder de verzekering te hebben gekregen, dat zij zijntwege terug konden komen wanneer de zon reeds lang aan de hemel stond. Zijn inrichting was, om zo te zeggen, dag en nacht geopend, want er was een kroeg aan verbonden en hij en zijn broeder, die op hem geleek als de ene druppel water op de andere, wisselden elkaar steeds af.

Raffles en zijn metgezellen hadden het niet beter kunnen verlangen.

Zij waren nu volkomen vrij in hun doen en laten en het zou volstrekt niet opvallen, wanneer zij een paar nachten onder water bleven. Dat was Signor Bastino van zijn klantjes wel gewend.

Als ze maar op tijd betaalden, dan was hij tevreden. De rest ging hem niet aan.

De drie metgezellen begonnen aanstonds de sterk hellende straat af te dalen, waarin hun logement gelegen was, en naarmate zij lager kwamen, bleek het hen, dat men in deze buurt zich zeer laag ter ruste begaf.

Het krioelde er van wijnhuizen en uit bijna al die inrichtingen klonk het geluid van een harmonica of van een fluit, lang niet onverdienstelijk bespeeld, en ook vaak gezang.

Er vertoonde zich nog veel publiek in de straten, maar het was geen publiek, dat men gaarne gezien zou hebben op de Piazza Diferrari. Voor een groot gedeelte bestond het uit dronken zeelieden, vissers en voor de rest uit misdadigers in verschillende graden, van gewone ladelichters af tot moordenaars, die er geen bezwaar inzagen voor een handvol soldi een medemens naar de andere wereld te helpen. Ook het vrouwelijk element was op dit nachtelijk uur nog druk vertegenwoordigd.

De straten waren hier zeer nauw en schaars verlicht, eigenlijk niet anders dan door de lantaarns, die boven de deur der wijnhuizen hingen.

Niemand schonk enige aandacht aan de gewaande zeelieden, die rustig, met de handen in de zakken, hun weg vervolgden en op die wijze doordrongen tot in het hartje van de havenwijk.

Het was bijna één uur, toen zij een der wijnhuizen binnen stapten en niet zonder moeite een plaatsje wisten te veroveren aan een der weinige, wrakke tafeltjes, welke deze kroeg rijk was.

Achter het buffet stond een man, die voortreffelijk had kunnen dienen tot model van een schilder, die zich tot taak had gesteld een portret van de befaamde rover Rinaldo Rinaldini te schilderen, met een bleke gelaatskleur, gitzwarte ogen, lang zwart haar en een puntbaardje.

De man schonk ijverig glazen vol, daarbij geholpen door een jonge vrouw met een olijkleurig gelaat, waarin twee grote, zwarte ogen glinsterden.

Dat was Teresa, de minnares van Milianto, de kroeghouder.

Zij bracht ook de glazen rond en nu en dan moest ze zich wel eens verdedigen tegen de aanhaligheden van vreemde zeelieden, die hier in dit wijnhuis niet bekend waren.

Want het moest een vreemdeling zijn, die zo iets waagde.

Zodra Milianto namelijk iets dergelijks waarnam, en aan zijn blikken ontging maar heel weinig, liet hij een soort waarschuwend gebrom horen en het volgende ogenblik trok hij met een glimlach op zijn dunne lippen, maar met een dreigende uitdrukking in zijn ogen, bliksemsnel zijn lang mes uit de gordel en plantte het met de punt in de houten toonbank, waarop hij de waaghals, die het ondernomen had, Teresa aan te raken, met gefronste wenkbrauwen aankeek.

En zo vaak had Milianto dit manueel reeds moeten herhalen, dat de toonbank als het ware doorploegd was met een ontelbaar aantal gleuven en krasen, waar het scherpe mes in het hout was gedrongen.

Slechts hoogstzelden kwam het daarna tot een gevecht.

Meestal waren enige gasten, die de gewoonte van Signor Milianto kenden, menslievend genoeg om de overtreder te waarschuwen, dat hij er beter aan zou doen, de strijd met de verontwaardigde kroeghouder niet op te nemen, wiens bekwaamheid in het tweegevecht zij maar al te goed kenden.

Wilde de boosdoener echter niet naar reden luisteren en absoluut vechten, dan bracht hij er altijd maar juist even het leven af en werd, uit een tiental wonden bloedend, gekorven als een vis, naar buiten en naar het dichtsbijzijnde ziekenhuis gedragen; maar dit laatste werd ook wel eens nagelaten, als men het niet de moeite waard vond.

Het was in dit wijnhuis, dat Raffles en zijn beide metgezellen hun intrede deden en aanstonds verliet Teresa haar plaats achter het buffet en kwam met een koket lachje om de zinnelijke mond naar de drie Engelsen toe, teneinde te vragen, wat zij wensten te drinken.

Raffles bestelde wijn en spoedig stonden er drie glazen voor de mannen, gevuld met een wijntje, dat niet eens zo slecht bleek te zijn. In ieder geval heel wat beter, dan men in Londen voor tienmaal die prijs kreeg voorgezet.

Maar nu gebeurde er iets, waar Raffles niet zo spoedig verdacht op was geweest en dat hij dus niet kon belet-

ten. Henderson wilde zijn rol van passagierend zeeman eens heel mooi spelen, en hij kneep Teresa zonder meer in haar wang, en vervolgens in het dikst van haar arm, terwijl hij haar ten overvloede in het miserabelste Italiaans, wat men zich kon voorstellen, toevoegde:

— Tu sonna bella madonna.

HOOFDSTUK IV

EEN TWEEGEVECHT EN ZIJN GEVOLGEN

Verscheidene seconden achtereen heerste er een bijna hoorbare stilte in de gelagkamer, die alleen een ogenblik werd afgebroken door een kort dof geluid. Dat was, toen de punt van Signor Milianto's mes met kracht in het hout van de toonbank drong.

Want de Italiaan had niet alleen de liefkozing gezien, maar ook de woorden van lof uit de mond van die onbeschaamde vleier gehoord.

Vele gasten bleven met het glas in de hand roerloos zitten en keken verschrikt naar de man, die op deze wijze de jaloerse kroegbaas letterlijk had uitgedaagd.

Toen werd een zacht gemompel gehoord en sommigen wendden hun sluwe blikken naar Milianto, die met de handen in de zijden gesteund, strak naar

Henderson keek en blijkbaar op iets scheen te wachten.

Wat Raffles en zijn beide metgezellen betreft, zij begrepen in het eerst volstrekt niet, waardoor deze plotselinge stilte en verlegenheid veroorzaakt waren en keken vragend en verwonderd om zich heen.

Toen maakte Henderson in het Engels de opmerking:

— Waarom kijkt die zwarte aap mij zo doordringend aan?

— Ik vrees James, dat wij in een of ander opzicht iets onhandigs hebben gedaan. Madame Teresa is inderdaad zeer bevallig, maar het heeft haar heer en meester, naar het schijnt, ten zeerste mishaagd, dat je dit op zo 'n ondubbeldzinnige wijze te kennen hebt gegeven.

Ik geloof, dat het maar beter is, dat wij de aftocht blazen. Komt vrienden.

Raffles was opgestaan en deed een paar stappen in de richting van de deur, maar een zestal gasten, alsof het zo maar toevallig was, was reeds opgestaan en had zich voor de deur geplaatst, die op deze wijze versperd werd.

Raffles keek om zich heen.

En hij zag niets dan onverschillige, bloeddorstige, nieuwsgierige en grijnzende gezichten.

En hij begreep het aanstonds. Er werd hier blijkbaar op iets gewacht, waarin zij een rol moesten vervullen en de veertig of vijftig mannen, die hier aanwezig waren, zouden zeker niet toestaan, dat zij zich verwijderden.

Toch begreep hij nog niet goed, wat eigenlijk het plan van Milianto was, maar deze hielp hem uit de onzekerheid, door in de heersende stilte de twee volgende woorden met stentorstem uit te spreken:

— La Stiletta.

— Wat schreeuwt die kerel daar met zijn stem als een schorre omroeper? wilde Henderson weten, die het gehele geval als een grap scheen te beschouwen.

— Hij roept «het mes», antwoordde Raffles op zachte toon.

— En wat bedoelt hij daarmee?

— Het kan maar één betekenis hebben. Hij wil vechten.

— Vechten? Waarom? Met wie? riep Henderson verwonderd uit.

— Met wie anders dan met jou?

— Wat heb ik die bruin geblakerde baviaan dan gedaan? drong Henderson aan, die volstrekt niet bevreesd, en alleen maar in de hoogste mate nieuwsgierig was.

— Je hebt zoeven zijn minnares in de wang en in de arm geknepen, en gezegd dat zij een schone dame was, antwoordde Brand fluisterend.

— Is dat alles? En is die man daar zo kwaad om? Heeft hij daarom zijn mes in de toonbank geprikt? Nu, als hij dan volstrekt wil vechten dan kan hij zijn zin krijgen.

De reus was opgestaan en toen hij zich daardoor in zijn volle lengte verhief, ging er onder de Italianen, die bijna uitsluitend het wijnhuis vulden en die allen tamelijk klein van stuk waren, een gemompel van bewondering op.

— Is dat niet te vermijden, Edward? zo wendde Brand zich op fluisterende toon ongerust tot Raffles.

— Ik vrees bijna van niet, Charles, antwoordde Raffles ernstig. Zij zouden ons eenvoudig niet toelaten om te vertrekken, voor deze zaak van eer is uitgevochten. Henderson is onvoorzichtig geweest. Hij moet nu ook maar zelf de gevolgen dragen.

— Maar ben je dan in het geheel niet bevreesd voor de afloop? drong Brand aan. Ik denk, dat die kerel achter zijn toonbank een bekwaam en bloeddorstig vechtersbaas is.

— Ik maak mij geen ogenblik ongerust, Charles. Henderson is jarenlang in Mexico cowboy geweest en je moet weten, dat het mes daar voor de koeienhoeder even onmisbaar is als zijn harte-klop. Ik heb hem in Tehuantepec zien vechten met een Mexicaan, die mijlen in het rond gevreesd was wegens zijn kracht en zijn behendigheid in het mesvechten, en binnen enkele minuten was de man niet meer in staat een vingerlid te verroeren.

Dit gesprek was snel en op gedempte toon in het Engels gevoerd. En in die tijd hadden een paar ijverige gasten, blijkbaar gewend aan deze soort verzetjes, een groot gedeelte van de gelagkamer vrij gemaakt, met inbegrip van de achterwand, waar zich volgens de regelen der kunst niemand mocht bevinden, zodat de beide vechtersbazen nu vrij baan hadden.

Raffles had zich tot Henderson gewend en voegde hem nu op gesmoorde toon toe:

— Je bent gedwongen om te vechten, James, maar je zult zeker wel begrijpen, dat je die man niet moogt doden.

— Ik zal slechts een paar riemen uit zijn huid snijden, Mylord, antwoordde de reus kalm. Een kleine aderlating zal het opgewonden heerschap geen kwaad doen, dunkt mij, maar als ik geweten

had, dat het in dit land zulke gevolgen heeft, als men in een matrozenkroeg een knappe vrouw in de arm knijpt, dan had ik mij nog wel eens bedacht. Ik schijn u al weer in ongelegenheid te hebben gebracht.

— Denk daar nu maar niet aan en verdedig je zo goed je kunt, hernam Raffles.

Over een breedte van drie meter en een lengte van vier waren nu alle tafeltjes en stoelen weggeruimd, waarvan een soort balustrade was gevormd, waarachter nu de aanwezige gasten plaats namen, opgewekt en gekscherend alsof zij getuigen zouden zijn van een onschuldige grap.

Henderson had zijn eigen mes te voorschijn gehaald.

Het was een wapen, dat hem reeds lange jaren toebehoorde en hem slechts bij uitzondering verliet. De verbazende krachtige Henderson was in staat met dit wapen met één stoot een eikenhouten plank van een duim dik te doorboren.

Brand wist, dat het niet de gewoonte was van Raffles om de bekwaamheden van zijn trouwe chauffeur te overdrijven en toch klopte zijn hart, toen Milianto met zijn lang, stevig knipmes, waarvan de greep uit ivoor was vervaardigd, en dat reeds vaak dienst scheen te hebben gedaan, tegenover Henderson kwam te staan.

Een zacht gemompel steeg uit de rijen der toeschouwers op en het was al spoedig duidelijk, dat men thans volstrekt niet absoluut zeker was van een overwinning van de vechtlustige kroeghouder.

De Engelsman trad tenminste zo zelfbewust en bedaard op, dat de kenners begrepen te doen te hebben met iemand, voor wie het gevecht op het mes geen geheimen meer heeft.

De beide tegenstanders hadden zich van hun jas ontdaan en deze om de linkerarm gewikkeld, het enige afweermiddel, dat bij dergelijke tweegevechten werd toegelaten.

Zij plaatsten zich recht tegenover elkaar in de open gelaten ruimte, om bijna onmiddellijk het gevecht te beginnen.

Met onstuimige woede wierp Milianto zich op zijn tegenstander, maar Henderson stond stevig als een rots, hij week zelfs geen streep, ofschoon de Italiaan hem als een tijger besprong, sloeg de gewapende arm met zijn omwikkelde linkerhand terzijde en trof de Italiaan onmiddellijk daarop in de linkerschouder.

Een man als Henderson had zijn tegenstander onder deze omstandigheden tot een lijk kunnen maken, maar daaraan dacht de brave reus niet. Zelfs niet op dit ogenblik, nu zijn leven gevaar liep.

Men had hem uitgedaagd om een bagatel en juist omdat het in zijn ogen volstrekt niets betekende, nam hij zich alleen maar voor de vechtersbaas een afstraffing toe te dienen, die hem zou heugen.

Milianto had een kreet van pijn en woede geslaakt, toen hij de punt van het staal in zijn schouder voelde doordringen.

Hij sprong terug, bukte zich als een tijger op het punt zich op zijn prooi te werpen, en stortte zich toen opnieuw op Henderson.

Ditmaal ging de punt van zijn dolk door de jas heen, welke Henderson om de linkerarm had gewikkeld en raakte even het vlees.

Behendig weerde de Italiaan tegelijkertijd de stoot van zijn tegenstander af en het volgende ogenblik stonden de beide vechters borst aan borst, een uiterst gevaarlijke positie bij dergelijke gevechten, daar men dan elkanders bewegingen minder goed kan volgen en het mogelijk is, snel en onverhoeds een verraderlijke stoot toe te brengen.

Bliksemsnel bracht de Italiaan de rechterarm achteruit en slingerde die daarop om het machtige lichaam van zijn tegenstander, teneinde hem achter in de rug te kunnen treffen.

Maar Henderson was op deze manoeuvre verdacht geweest. Hij wist zich los te maken, juist op het laatste ogen-

blik en zijn mes haalde de rechterarm van de Italiaan over een grote lengte open, zodat het bloed aanstonds door de mouw drong.

Milianto, tot dolle woede geprikkeld door de kalmte van zijn tegenstander, en door de spottende uitdrukkingen van enige gasten, week achteruit en vloog ten derde male, blind van drift en al zijn vechtkunst vergetend, op de reus toe.

Zo ooit, dan had Henderson hem ditmaal in de borst kunnen treffen, want Milianto vergat zichzelf te dekken.

Maar Henderson vergenoegde er zich slechts mee, zijn linkervuist met kracht vooruit te brengen en ongelukkigerwijs trof die vuist zijn tegenstander juist tegen de neus, die aanstonds begon te bloeden en zienderogen opzwol, hetgeen het uiterlijk van de vechtersbaas niet bepaald verfraaide.

Half versuft wankelde Milianto terug en toen deed hij nog een laatste poging. Hij sloop om zijn tegenstander heen, zoekend naar een plek om hem te treffen.

Eindelijk meende hij een goede gelegenheid gevonden te hebben en in zijn ogen kwam een verraderlijke gloed.

Hij had gezien, dat Henderson met de achterwaarts geplaatste rechtersoet op slechts weinige centimeters afstand stond van een grote plas wijn, afkomstig uit het glas, hetwelk zoeven een der toeschouwers uit zijn handen had laten vallen. Bij het wijken zou zijn tegenstander zeker in deze plas trappen en uitglijden.

Hij wachtte nog even en drong toen op zijn tegenstander in.

En wat hij gehoopt had, geschiedde ook.

Henderson raakte met de voet in de wijnplas, verloor even zijn evenwicht, en snel als de bliksem was de Italiaan bij hem, om de reeds vallende Hender-

son dodelijk te treffen. Maar zover kwam het niet.

Henderson liet in de val zijn mes los, greep Milianto in de borst en stond het volgende ogenblik, met de Italiaan in zijn reusachtige vuisten, weer overeind.

En juist toen Milianto met een gebrul van zegepraal wilde toestoten, slingerde Henderson hem met zoveel kracht van zich af, dat hij met geweld tegen de achterwand van de gelagkamer terecht kwam.

Er volgde een splinterend gekraak van houtwerk, en toen verdween Milianto plotseling, alsof hij door een onzichtbare hand bliksemsnel van het toneel van de strijd werd weggetrokken. Er was volstrekt niets meer van hem te bespeuren.

Maar wel gaapte in de dunne, houten achterwand een gat en Raffles, die voor zulke dingen goede ogen had, bemerkte dat zich achter dat gat het begin van een stenen trap bevond, waarlangs de kroeghouder zeer waarschijnlijk naar beneden was getuimeld.

Sommige gasten keken verschrikt, anderen verbaasd en madame Terese riep met een uitdrukking van angst in de ogen:

— L'asino! Hij verraadt de onderaardse gang! Wat zal de Meester zeggen?

Het volgende ogenblik scheen de vrouw spijt te hebben over deze onbedachtzame uitroep, maar het was reeds te laat. Raffles en Brand hadden het gehoord.

Zij hadden het versplinterde dunne schot gezien en zij begrepen, dat het toeval hen hier te hulp was gekomen.

Er was vrij wat opschudding ontstaan en van die gelegenheid maakten de drie metgezellen gebruik, zonder opzien te verdwijnen, nadat Raffles het geld voor de vertering op de toonbank had geworpen.

HOOFDSTUK V

ONDER DE GROND

Het was omstreeks vier uur van dezelfde nacht, toen Raffles, Brand en Henderson door de straat slopen, waaraan het wijnhuis van Signor Milianto gelegen was.

Het geraas en getier was nu zo goed als geheel bedaard en zelfs in deze wijk heerste nu stilte, al passeerden er nu en dan nog dronken lieden, voor het merendeel varengasten.

De drie mannen gingen het wijnhuis langs met langzame schreden, en terwijl zij voorbij gingen, wierp Raffles een blik door het kleine raam naast de deur, waarvan de ruit van binnen met planken voorzien was.

— Mijnheer Milianto schijnt er volstrekt niet op gesteld te zijn, dat men bij hem binnen gluurt, mompelde Raffles. Nu, naar wat wij vannacht gezien hebben, kan ik mij dat ook zeer goed begrijpen. Er valt niet aan te twifelen, of de man heeft iets uitstaande met het « Genootschap van de Gouden Sleutel ».

— Je gelooft dus werkelijk, dat in het huis van Milianto de ingang te vinden is tot die geheimzinnige onderaardse schuilplaats, waarvan je mij gesproken hebt?

— Eén der ingangen, Charles. Er zijn er vele dozijnen, vergeet dat niet. De uitroep van madame Teresa liet dienangaande geen twijfel over.

— Maar het gat waardoor onze vriend verdween, zal toch niet de ware ingang geweest zijn?

— Dat betwijfel ik, antwoordde Raffles glimlachend. Men kan niet aannemen, dat de lieden, die zich naar de onderaarde gewelven begeven, zich eerst door iemand als Henderson door een houten schot laten werken. Neen, de ware ingang zal wel ergens anders zijn en dat schot was waarschijnlijk de zijwand van een trap, die er langs loopt. Hoe dan ook, ik ben hier gekomen, om een en ander eens te onderzoeken.

— En als wij iets ontdekken?

— Dan zullen we naar omstandigheden handelen.

— Maar hoe komen we binnen? Het lijkt me veel te gevaarlijk toe, om het aan deze kant te proberen, want er komen nog voortdurend mensen voorbij.

— Ik denk, dat er nog wel andere methoden zijn, om het huis van Milianto binnen te dringen, antwoordde Raffles. Het ligt niet ver van een zijsteeg, zoals je ziet en wij zullen zien, waarheen het ons voert, als we daar een onderzoek beginnen.

De drie mannen liepen nog een paar meters verder en daarna gingen zij een steeg binnen, weinig meer dan een slop, met zeer oude, wrakke huizen ter weerszijden die aan de ene kant van

het slop al spoedig overgingen in een lage muur, waarachter men een paar schrale armtierige populieren zag oprijzen.

Raffles bekeek de muur wat nauwkeuriger.

Hij bleek zeer dik te zijn en er bevond zich een klein, blijkbaar zeer stevig poortje in, van dik eikenhout, geheel met mos overdekt, en waarvan het slot onder een dikke, rode korst roest bijna geheel verdween.

Er zou zeker geen sprake van kunnen zijn, deze poort te openen, tenminste, wanneer men er geen vol uur aan wilde besteden en dat durfde Raffles niet te doen, daar het dan reeds langzamerhand licht zou beginnen te worden.

— Het lijkt wel de muur te zijn rondom de binnenplaats van een eeuwenoud klooster, bromde Raffles zacht voor zich heen. Wij zullen er eens overheen trachten te klimmen.

Henderson, die wist wat dat betekende, zette zich schrap tegen de muur, en in een oogwenk was Raffles op zijn schouders en vandaar boven op de muur.

Brand volgde zijn voorbeeld en toen staken zij beiden de reus hun handen toe, die zich op deze wijze op zijn beurt omhoog werkte.

Snel lieten zij zich aan de andere kant weer vallen en zij bleken zich nu inderdaad te bevinden op een soort binnenplaats van onregelmatige vorm, die waarschijnlijk in vorige eeuwen veel groter was geweest en waarop in de loop der tijden hier en daar kleine, lage huizen waren verrezen.

Raffles keek een ogenblik om zich heen en wenkte toen zijn metgezellen om hem te volgen.

Zij slopen langs de achterkant van een rij kleine huizen, en na een paar minuten stond Raffles stil bij het begin van een schutting, die een gedeelte van de binnenplaats omsloot.

— Ga eens tegen die schutting staan, James. Ik wil er overheen kijken, zei Raffles fluisterend.

De reus gehoorzaamde. Raffles zette zich op zijn schouder en keek over de schutting.

Hij zag een klein erf met stenen ruw geplaveid en waar een aantal lege vaten stonden, welke hij aanstonds als wijnvaten herkende.

— Wij zijn al waar we wezen moeten, fluisterde hij zacht tot Brand, die vol spanning stond te wachten.

Hij slingerde zich behendig over de schutting, waarbij hij niet meer gerucht maakte dan een kat zou hebben gedaan en de beide anderen volgden hem.

Zij behoefden er niet aan te twijfelen, of zij bevonden zich hier aan de achterzijde van het wijnhuis van Milianto.

In de achtergevel bevond zich een lage, groen geverfde deur en het kostte Raffles slechts zeer weinig moeite, haar met één van zijn lopers te openen, nadat hij zich had overtuigd, dat er zich geen alarminrichting aan bevond.

Zij stonden in een smalle gang met zeer grote, vierkante, beurtelings blauwe en witte tegels bevoerd.

Zij liepen deze gang teneinde, na zich te hebben overtuigd, dat alles in het huis doodstil was, en eindelijk hielden zij weer halt voor een gewone kamerdeur.

Raffles bracht zijn oog bij het sleutelgat en toen hij zag dat het daarbinnen volkomen duister was, opende hij ook deze deur, die evenwel niet op slot bleek te zijn.

De deur gaf toegang tot een eenvoudig gemeubeld woonvertrek, dat zich naast of achter de gelagkamer bevond.

Een tussendeur leidde er heen, waarvan de bovenhelft uit ruiten van matglas bestond.

Raffles behoefde slechts de knop om te draaien, teneinde deze laatste deur te openen en nu stonden zij allen in de gelagkamer, die daar hol en leeg voor hen lag.

Er drong slechts een zeer vaag schijnsel in door, afkomstig van een lantaarn, die zich een weinig verder in de straat bevond, maar dat toch sterk genoeg was, om erbij te kunnen waarnemen, dat het gat in het dunne houten beschot reeds weer met behulp van een aantal oude planken door Milianto was dicht gespijkerd.

Raffles bleef een ogenblik stil staan voor deze hinderpaal en zei toen op zachte toon:

— Mij dunkt, dat wij het verstandigst zullen doen, als wij eenvoudig deze planken weer losmaken. Dat zal ons de moeite besparen, onderzoek te moeten doen naar de eigenlijke ingang, die zich wel ergens anders zal bevinden.

Met behulp van een kleine beitel, die hij op de grond vond liggen, maakte Henderson hierop voorzichtig en zo zacht mogelijk de planken los en een paar ogenblikken later was de hinderpaal opgeruimd en konden de drie mannen door het gat kruipen.

Het was hier stikdonker en Raffles was genoodzaakt zijn lantaarn te ontsteken.

Bij het licht daarvan zag hij dat zij zich ongeveer halverwege een smalle stenen trap bevonden, hoogstens een halve meter breed, en die uitgespaard scheen te zijn in een der dikke muren van het eeuwenoude huis.

Het was dus duidelijk, dat de eigenlijke ingang zich ergens op de eerste verdieping moest bevinden.

De trap ging nog ongeveer twintig treden omlaag en bij het sterk gedempte schijnsel van Raffles' zaklantaarn, daalden de drie mannen, achtgevend op het minste geluid, de trap af.

Deze bleek uit te komen op een nauwe tunnel, waarvan het einde in het geheel niet te zien was, ook niet toen Raffles het er op waagde, zijn zaklantaarn op volle sterkte te laten branden.

Geen enkel geluid liet zich horen. Het was hier beneden doodstil, stil als in een grafkelder.

Onversaagd traden de drie mannen de tunnel binnen, die zich over een lengte van zeker honderd meter lijnrecht uitstreckte, zonder door dwarsgangen te worden onderbroken.

De gang helde een weinig naar beneden, maar het verschil tussen begin en einde bedroeg zeker geen drie meter.

Plotseling beschreef de tunnel een scherpe bocht en verwijdde zich nu ineens tot een breedte van ongeveer drie meter, zodat er een soort zaal gevormd werd, veel langer dan breed, en aan het

einde waarvan de drie mannen vaag een paar deuren meenden te ontwaren.

Raffles doofde een ogenblik het licht van zijn lantaarn en zodra hun ogen aan de duisternis gewend waren, bespeurden zij onder een dezer deuren een rode lichtstreep.

Raffles wendde zich nu tot zijn beide metgezellen en zei op gedempte toon:

— Wij zullen ons nu moeten voorbereiden op een ernstige hinderpaal, want ik kan niet goed inzien, dat de lieden, die zich daar ongetwijfeld achter de deur bevinden, ons, vreemdelingen, goedschiks zullen toelaten. Daar heeft stellig een vergadering van bandieten plaats en wij gaan door voor Engelse zeelieden. Zij zullen ons vragen, hoe wij hier gekomen zijn en het zou mij niet gemakkelijk vallen op die vraag een bevredigend antwoord te geven.

— Misschien kunnen wij het vertrek achter de deur wel op een andere wijze bereiken, Edward, meende Brand fluissterend, en ongezien waarnemen, wat er daarbinnen geschiedt.

— Wij kunnen het proberen, maar ik vrees, dat het niet gemakkelijk zal gaan, zei Raffles.

De drie mannen staken nu deze eigenaardig gevormde onderaardse zaal, die bijna vier meter hoog was, in haar gehele lengte over, tot zij zich voor de deur bevonden, waaronder zij zoeven het licht hadden waargenomen.

Raffles bukte zich en trachtte door het sleutelgat te kijken, maar hij kon niets onderscheiden. Of het sleutelgat was bedekt, of er leunde iemand tegenaan.

Maar al kon hij niets zien, horen kon hij wel, en toen hij zo enige ogenblikken had staan luisteren, kreeg zijn gelaat een ernstige uitdrukking. Na zich te hebben opgericht, wendde hij zich tot Brand met de woorden:

— Wilson is daarbinnen.

Met moeite weerhield Brand een kreet van verwondering en ontsteltenis.

— Weet je het zeker? vroeg hij ademloos.

— Ik zou zijn scherpe stem onder duizenden erkennen, gaf Raffles ten antwoord. Hij houdt juist een toespraak tot de achtbare vergadering daarbinnen.

— Maar Mylord, waarom lopen wij dan die deur niet eenvoudig in en vallen de schurk rauw op het lijf? vroeg Henderson, die zijn vuisten gebald had en die veel lust scheen te hebben, de daad maar aanstonds bij het woord te voegen.

Raffles legde hem echter dadelijk de hand op de arm en zei op kalmerende toon:

— Er zijn enige bezwaren tegen je plan, vriend James. Ten eerste is er de deur. Ik ben overtuigd van je geweldige lichaamskracht, waarvan je menigmaal bewijzen hebt gegeven, maar zelfs jou zal het onmogelijk zijn met geweld deze zware eikenhouten deur, die verscheidene duimen dik is, open te lopen. Vóór je er doorheen zoudt zijn, zouden we reeds lang gegrepen zijn. Met alle gevolgen, daaraan verbonden. Dan vergeet je ten tweede, dat het vertrek, waartoe deze deur toegang geeft, zeer waarschijnlijk stampvol mensen zal zijn en wat kunnen wij tegen veertig of vijftig bandieten aanvallen, die in deze onderaardse stad voortreffelijk de weg weten, terwijl wij er vreemd zijn?

Brand was intussen een paar stappen verder gegaan en onderzocht nu de tweede deur, die zich enige meters van de eerste verwijderd bevond.

Zij was even stevig en bleek gesloten te zijn. Maar het slot was nieuw en er zeker nog niet lang geleden ingezet.

De jonge man wenkte Raffles om naderbij te komen en zei toen:

— Misschien geeft deze deur toegang tot een vertrek, hetwelk aan de zaal grenst, waar de boeven op het ogenblik vergaderen. Wat dunk je er van als wij eens trachtten daarbinnen te dringen?

— Geen kwaad idee. Wij zullen het aanstonds proberen, gaf Raffles ten antwoord.

Hij haalde zijn lopers te voorschijn en na verloop van slechts weinige minuten slaagde hij er in, de deur te openen.

Hij duwde haar zacht terug en nu traden de drie mannen een vrij groot keldervertrek binnen, hetwelk waarschijnlijk om de een of andere reden in de latere tijd van het grote gewelf was afgescheiden en dus ook van de aangrenzende zaal, door middel van een houten schot, hetwelk tot aan de gemetselde zoldering reikte.

Er viel geen schijn van licht in deze ruimte, en Raffles kon dus zonder vrees voor ontdekking zijn eigen zaklantaarn weer doen ontgloeien.

Hij trad aanstonds op de houten wand toe, onderzocht hem even en haalde toen uit een van zijn zakken een kleine centerboor, met behulp waarvan hij al spoedig een gat van een paar centimeter in doorsnede in de dunne houten wand had geboord.

Dadelijk doofde hij zijn lantaarn en nu viel aanstonds een dunne lichtbundel door het zoeven geboorde gat in het keldervertrek.

Raffles bracht zijn oog voor de opening en het volgende ogenblik wist hij, dat hij er goed aan gedaan had, zich niet in de aangrenzende onderaardse zaal te wagen, want er bevonden zich daar inderdaad op zijn minst vijftig man en een paar vrouwen, waaronder hij Teresa, de minnares van Milianto herkende, die dicht bij een soort verhoging stond, aan het andere einde van de zaal.

En op die verhoging stond zijn doods-vijand, Erle Wilson, die juist bezig was met driftige gebaren iets aan de mannen mede te delen, die vol aandacht naar hem schenen te luisteren.

Raffles bleef een ogenblik in diezelfde houding staan en richtte zich toen op.

Er lag een peinzende uitdrukking op zijn gelaat.

Hij wendde zich tot Brand en Henderson en zei zo zacht, dat zij hem nauwelijks konden verstaan:

— Als die kerels daar nog maar een kwartier bijeen blijven, dan is Wilson verloren. Wij hebben dan tijd, om snel de naburige politiepost te gaan waarschuwen en een paar dozijn goed gewapende mannen zullen wel voldoende

zijn, om die troep daarginds bij verrassing te overvallen.

— Laat ons dat maar aanstonds doen, Edward, viel Brand in. Ik zal blij zijn, als we die schurk op deze wijze onschadelijk hebben gemaakt.

De drie mannen verlieten nu op dezelfde wijze het vertrek weer en Raffles deed de deur behoedzaam dicht, zonder haar evenwel op slot te doen.

Zij aanvaardden de terugtocht, schreden door de verwijding van de gang, liepen de tunnel snel teneinde, bereikten de trap en begonnen haar te bestijgen.

Na ongeveer twaalf schreden te hebben afgelegd, doofde Raffles zijn lantaarn.

De overige tien schreden werden dus in volmaakte duisternis afgelegd, waar-

bij Raffles, die vooraan ging, met de hand langs de wand tastte, totdat hij weer het gat in het houten schot in de achterwand van de gelagkamer zou hebben bereikt.

Maar na die tien treden te hebben beklommen vond Raffles geen opening, en evenmin ontwaarde hij het zwakke schijnsel van de straatlantaarn.

Hij stond stil en tastte langs de stenen muur aan zijn linkerhand.

— Wat is er, wat doe je toch? vroeg Brand, die achter hem kwam, op ongeruste toon.

— Wat ik doe? Voor de drommel, ik zoek naar de opening.

— Wat is dat? Die moet er toch zijn!

— Zeker is ze er, maar ze is weer dichtgespijkerd en stevig ook!

HOOFDSTUK VI

IN EEN GEVAARLIJKE TOESTAND

Een ogenblik bleven de drie mannen op de smalle trap bewegingloos staan.

Zij konden er niet aan twifelen; de terugtocht was hen afgesneden en het was nu maar de vraag of dit moedwillig was gedaan, dan wel of Milianto was begonnen met de opening weer dicht te spijkeren, welke hij opengebrouwen had gevonden, om pas naderhand onderzoek te doen naar degene, die dit had durven ondernemen.

Maar Henderson wilde de zaak aanstonds oplossen.

— Laat mij eens voorbij, mijnheer Brand, fluisterde hij tot Brand, die zich vóór hem op de trap bevond. Dan zal ik dat varkentje wel eens wassen. Een paar duwen zullen wel voldoende zijn om die plankjes los te krijgen.

En met deze woorden wrong de reus zijn machtig lichaam, niet zonder moeite, op de smalle trap met zijn stenen

wanden langs Brand, die van het hele voorval weinig begreep, maar niettemin zeer ongerust was.

Raffles was een paar treden hogerop geklommen, teneinde ruim baan te maken voor de reus, voor wie het indrukken van dit beletsel kinderspel zou zijn.

Maar terwijl hij dit deed, legde hij in de tastbare duisternis zijn hand op iets, dat onder zijn aanraking bewoog.

Onwillekeurig slaakte hij een zachte kreet en onmiddellijk klonk weer de stem van Brand:

— Wat is er, Edward? Wat gebeurt er?

— Niet veel goeds, mijn waarde, antwoordde de stem van Raffles vanuit het donker, ik geloof, dat we in een val zijn gelopen. Ik heb zoeven mijn hand op een mannenvoet gelegd. Kom, wij zullen er maar spoedig een einde aan maken.

En op hetzelfde ogenblik verlichtte het sterke schijnsel van zijn lantaarn het bovenste gedeelte van de trap.

Op ongeveer iedere trede van die trap stond een man!

Zij hadden daar zo volmaakt stil gestaan, zonder hun aanwezigheid zelfs door een ademtucht te verraden, dat geen van de drie mannen er iets van bespeurd had.

Maar zij waren er, dat viel nu eenmaal niet te ontkennen.

En zij waren blijkbaar niet met zeer vriendelijke gevoelens bezielde jegens de drie indringers, die zoeven hun heiligdom waren binnengedrongen.

Vooraan stond Milianto, nog bleek van het bloedverlies, zijn pols omzwachteld, maar met een gelaat, dat weinig goeds voorspelde.

Het was hem onmogelijk, in het schelle licht van Raffles' lantaarn iets te onderscheiden, maar klaarblijkelijk had hij de stem herkend van de man, die dezelfde nacht met hem gevochten had, want hij bromde vlug achter elkaar een paar rollende vloeken, weliswaar in zijn moedertaal, maar die door de reus zeer goed begrepen werden.

Er stonden daar ongeveer zestien of achttien mannen, sommige met revolvers, andere met messen gewapend, die

schitterden in het licht van de zaklantaarn en het was duidelijk, dat bij de eerste poging om de planken van de opening te verwijderen, de bandieten niet zouden aarzelen, van die wapens gebruik te maken.

Deze bevonden zich ook in verreweg de voordeligste positie, want zij stonden bovenaan de trap, welke zij met hun revolvers konden bestrijken.

— Wij zullen terug moeten, vrienden, klonk de stem van Raffles, die zijn revolver in de rechterhand had genomen. Er zal nog wel een andere uitweg zijn.

— Als je mij maar eens uitlegt op welke wijze, Edward! riep Brand terug. De trap achter mij is zo vol als het schellinkje van Haymarket Theater op een Zaterdagavond!

— Dan kunnen we niet aarzelen, vrienden. Dan moeten we door de opening, riep Raffles. We zullen in ieder geval onze huid zo duur mogelijk verkopen.

Henderson liet het zich geen tweemaal zeggen.

Hij stond juist voor de planken, die de opening afdekten en wierp er zich met zulk een kracht tegen, dat zij losvlogen, alsof zij met lucifers in plaats van met sterke schroeven waren bevestigd, en de reus met een vaartje de gelagkamer binnen tuimelde, onmiddellijk gevolgd door Brand, terwijl Raffles door het felle schijnsel van zijn lantaarn de mannen boven op de trap het mikken zeer lastig, zo niet onmogelijk maakte.

— Schiet dan toch ezels, hij zal ons nog ontkomen, de schurk! Ik had wel gelijk toen ik die rekel niet vertrouwde! schreeuwde iemand.

Er klonken een paar revolverschoten, die rakelings over het hoofd van Raffles vlogen en aanstonds klonken beneden aan de trap de smartkreten van een tweetal bandieten, die de kogels in de volle borst hadden gekregen.

— Ja, een stelling als deze heeft zijn voor en zijn tegen, riep Raffles spottend uit en het volgende ogenblik was hij lenig als een panter door de opening gedenken.

Maar daarmee was men er nog niet.

Ook in de gelagkamer bleken een zestal bandieten verdekt te zijn opgesteld, die zich woedend op de drie mannen wierpen, zodat in de duisternis een verward handgemeen ontstond.

Gelukkig kon men hier niet van de revolver gebruik maken, omdat het te donker was om vriend van vijand te onderscheiden en zo slaagden de drie mannen er in vechtend en worstelend de deur te bereiken en vervolgens de straat.

Maar reeds scheen het kabaal, het schieten op de trap en het geschreeuw der bandieten de aandacht te hebben getrokken, want juist kwam er een zeer grote afdeling carabinieri, uit minstens twintig man bestaande, die op patrouille was en nu toesnelde.

Niet zodra hadden de bandieten de uniformen herkend, of zij verspreidden zich naar alle richtingen, voor zover zij daartoe nog gelegenheid hadden, want enigen hunner konden gearresteerd worden, nog vóór zij zich door de vlucht hadden kunnen redden. De overigen trokken zich snel terug door de opening in de achterwand van de gelagkamer en stormden hals over kop de trap af, voorbij de twee zwaargewonde bandieten, die daar lagen te zieltogen, en de tunnel in.

Wat Raffles en zijn beide metgezellen betreft, zij waren een ogenblik temidden van de carabinieri en voor zij goed en wel beseften wat er eigenlijk gebeurde, hadden deze hun de revolver afgenomen, die zij bij de loop vasthiel, terwijl een brigadier met een bars uiterlijk riep:

— Al weer die verduivelde Inglese, die hier de boel op stelten komen zetten. Altijd moeten ze ruzie maken. Nu, een nachtje in het cachot zal hen wel tot bedaren brengen.

— Een ogenblikje, mijnheer de brigadier, liet dadelijk de stem van Raffles zich horen, die onmiddellijk het gevaar begreep, waarin hij zich bevond, want als het onder de bandieten bekend was, dat John Raffles zich onder de vermomming van Engelse matroos in handen van de politie bevond, dan zouden zij

geen ogenblik aarzelen, deze te waarschuwen, dat zij er door het grootste van alle toevallen in geslaagd was, de lang gezochte avonturier in handen te krijgen, op wiens aanhouding door de Engelse politie reeds jaren geleden een premie van duizend pond sterling was gesteld.

— Wat wilt gij? vroeg de brigadier bars.

— Ik wil alleen maar, mijnheer, dat gij een zeer hoge premie verdient, antwoordde Raffles. Gij hebt daartoe niets anders te doen, dan door het gat te gaan, dat gij daar in de wand ziet, de trap af te dalen, de tunnel in te gaan, waarop die trap uitloopt en dan de eerste deur te forceren, welke zich bevindt in een verbreding van die tunnel, nadat gij de hoek zult zijn omgeslagen. Gij zult daar een vijftigtal mannen bijeen vinden, boeven van de ergste soort en bovendien een zekere Erie Wilson, die, zoals gij natuurlijk weet, even voor de haven ontsnapt is van de «Prince Albert», waarmede de bandiet naar Engeland vervoerd zou worden. Maar naast u, en neem zoveel mogelijk mannen mee, want anders zal alle moeite vruchteloos zijn. Natuurlijk zullen zij daar beneden reeds gewaarschuwd zijn door de kerels, die door het gat in de wand wisten te ontvluchten.

De brigadier scheen een ogenblik te aarzelen, maar de gewaande zeeman had met zoveel overtuiging gesproken, dat hij aanstonds zijn maatregelen nam.

Hij gaf dus op korte toon enige bevelen en aanstonds daalden er vijftien mannen onder zijn leiding de trap af, terwijl de overigen achterbleven, om de drie gewaande zeelieden, met de zware dienstrevolver in de vuist, te bewaken.

— Vertel mij eens, mylord, zei Henderson tot Raffles, nadat de uniform van de laatste ordebewaarder door het gat verdwenen was, kennen deze kerels, die er uitzien als aapjes van een orgelman, Engels?

— Dat is niet erg waarschijnlijk, James, antwoordde Raffles, maar ik zou toch maar wat voorzichtig zijn.

— Is het voorzichtig als ik zeg, dat ik hen graag een stevige mep op hun hersens zou willen geven?

Raffles antwoordde niet, maar sloeg de gelaatstrekkende gade van de vijf politiebeambten die hen omringden. En daarop las hij volstrekt niets wat er op wees, dat zij begrepen hadden hetgeen Henderson zoeven zei. Toch aarzelde hij nog even.

Zij waren nu ontwapend; de politiebeambten hadden revolvers en zij zouden ongetwijfeld niet aarzelen er gebruik van te maken, wanneer zij werden aangevallen.

Daarenboven was er hem veel aan gelegen de terugkomst af te wachten van de brigadier, teneinde uit zijn mond te vernemen, of hij er in geslaagd was zich meester te maken van Erle Wilson, ofschoon hij de kans zeer klein achtte, dat dit werkelijk geschied zou zijn, want stellig zou de zaal, waarin de vergadering van de bandieten plaats had, wel meer uitgangen hebben dan de deur die naar de tunnel voerde. Daar tegenover stond, dat wanneer de brigadier terugkeerde, de politiemacht aanzienlijk veel groter zou zijn, en dan was het moeilijk, misschien wel onmogelijk, om zich van dat lastige gezelschap te bevrijden. Maar terwijl Raffles hierover nadacht, had Henderson, die zich menigmaal wat al te vaak liet meeslepen door zijn lust om moeilijke vraagstukken met behulp van zijn vuisten op te lossen, ook deze Gordiaanse knoop reeds doorgehakt...

Gebruik makende van een ogenblik, dat een van de vijf carabinieri zich naar het buffet begaf, of liever dit wilde doen, greep hij de man bij de nek en slingerde hem in het midden van zijn vier collega's en dit met zoveel kracht,

dat twee hunner aanstonds tegen de planken gingen, terwijl de beide anderen zo verrast waren, dat zij er niet aan dachten van hun vuurwapens gebruik te maken.

Die besluiteloosheid duurde niet langer dan een seconde, maar het was voor Raffles en Brand ruimschoots voldoende, om van de geboden gelegenheid gebruik te maken.

Zij troffen de twee politieagenten met een harde vuistslag tegen de kaak, en als blokken rolden de twee mannen om, en bleven bewusteloos liggen.

Henderson had reeds de deur open gerukt en het volgende ogenblik stonden de drie mannen op straat.

Maar zij hadden het nadeel aan hun kant; zij wisten geen weg in dit doolhof van stegen en slopjes, hetwelk voor de politiebeambten, die zich spoedig van de schrik hersteld hadden, geen geheim was.

Het was bovendien zeer donker en voor er vijf minuten verlopen waren, liep Raffles regelrecht in de armen van een patrouille van tien man, opmerksaam gemaakt door het fluitsignaal van twee van de drie agenten, welke de achtervolging hadden kunnen opnemen.

Daar er aan tegenstand niet te denken viel, liet Raffles zich met stoïcijnse kalmte boeien.

Maar toen hij een blik om zich heen wierp, bemerkte hij, dat Henderson en Brand niet bij hem waren...

Tijdens de vlucht waren zij van hem afgeraakt, een andere straat ingelopen, en zij zouden zich nu wel in vrijheid bevinden!

En bij die gedachte plooide zich een glimlach om de lippen van de Grote Onbekende.

HOOFDSTUK VII

LIST TEGEN GEWELD

Hijgend stonden Brand en Henderson een oogenblik uit te blazen aan de voet van een hoge muur, en op een plek, welke zij volstrekt niet kenden.

Reeds begon de dag aan te breken, en over een kwartier zou het volkomen licht zijn.

— Dat zijn wij ternauwernood ontkomen, James! zei Brand, nog kuchend van het harde lopen.

— Dat is zo, mijnheer Brand, maar hoe zal het gegaan zijn met Mylord?

— Ik hoop, James, en ik verwacht ook, dat een man als Mylord er wel in geslaagd zal zijn zich zelf in veiligheid te brengen! Hij is een uitmuntend loper en hij werd maar door twee van de carabinieri achtervolgd.

— Maar hoe vinden wij hem terug, mijnheer Brand? vroeg de reus, die alles behalve gerust scheen te zijn.

— Wees daaromtrent niet bezorgd, James. Natuurlijk begeeft Mylord zich bij de eerste gelegenheid de beste naar ons logement, waar wij hem spoedig terug zullen vinden!

— Maar weet u de weg daarheen?

— Dat niet, maar ik ken de naam van de straat en ik spreek genoeg Italiaans om daarnaar te vragen.

Het duurde niet lang of een verkoper van ezelinnenmelk, die met een troepje van zeven ezels op stap was, beduidde hem, waar hij de straat kon vinden, waarvan hij de naam genoemd had.

Dadelijk gingen de twee mannen op weg.

Maar zij hadden nog geen honderd stappen afgelegd, of Brand legde eensklaps zijn hand op de arm van de reus,

en vervolgens trok hij hem snel terug in een koetspoort.

— Wat is er, mijnheer Brand? vroeg de reus verbaasd.

— Daar is Mylord! Kijk... daar!

Henderson keek de verlaten straat in, waar zich nog slechts weinig voorbijgangers bevonden; hij balde zijn vuisten van woede en scheen aanstonds vooruit te willen stormen.

Want daargins naderde John Raffles, de polsen geboid en omgeven door een zestal politieagenten.

— Vervloekt! Zij hebben Mylord gevangen genomen, de rakkers! riep Henderson uit, en hij zou vooruit gesnelde zijn, als Brand hem niet tegengehouden had, die maar al te goed begreep, dat de reus door zijn drift, op deze wijze alles kon bederven, en de toestand van Raffles nog slechts zou verergeren.

Eensklaps werd Raffles aan het oog onttrokken: de agenten hadden hem in een bureau van politie binnengevoerd!

Het volgende oogenblik viel de deur met een slag dicht en Brand en Henderson keken elkaar veelbetekenend aan.

Maar zij hadden nog niets kunnen zeggen, of reeds naderden opnieuw enige agenten, die gevankelijk een paar mannen met bebloede koppen binnen brachten, van wie bij één hunner het rechteroog was dicht geslagen, en ofschoon Brand hen niet herkende, behoefde hij er niet aan te twijfelen, of het waren de bandieten, met wie zij zo even te doen hadden gehad in het wijnhuis van Milianto.

Onder hen bevond zich ook de kroeghouder zelf, daaraan viel niet te twij-

felen al zag hij er nog zo beklagenswaardig uit.

Toen de deur opnieuw achter deze gevangenen gesloten werd, zei Brand op gedempte toon tot Henderson:

— Dat ziet er kwaad genoeg uit! Die kerels weten of vermoeden, wie de man is, die in handen van de politie is gevallen, want ik ben zo onverstandig geweest, toen wij ons op de trap bevonden, luid zijn ware naam uit te spreken.

— Maar zij weten misschien niet, dat Mylord is gevangen genomen, mijnheer Brand! hernam Henderson.

— Daar moeten wij maar niet al te vast op rekenen, vriend James, zei Brand mistroostig. Dat zal wel spoedig genoeg uitkomen. Het is merkwaardig, maar Italië schijnt voor John Raffles een ongeluksland te zijn! Dit is nu reeds de tweede keer, dat hij in het land van de citroenen in gevangenschap is geraakt!

— De eerste keer hebben wij hem gered, mijnheer Brand, en ditmaal zullen wij daar ook wel in slagen! riep de reus grimmig uit. U hebt de slimheid en ik de kracht; als u iets weet te bedenken, dan zal ik het wel ten uitvoer brengen, al zoudt u mij bevelen, het gehele bureau van politie op mijn nek weg te dragen!

— Zover zal het wel niet behoeven te komen, James, hernam Brand, die ondanks de gevaarlijke toestand, waarin allen zich bevonden, een glimlach niet kon weerhouden. Alles zou natuurlijk op rolletjes lopen, wanneer het maar niet uitkwam, dat de politie de hand had gelegd op... iemand, naar wie de Engelse justitie reeds zolang zoekt! Want in dat geval zal men Mylord reeds over een paar uur weer in vrijheid moeten stellen, daar men hem weinig anders ten laste zou kunnen leggen, dan verzet tegen de politie, een misdrijf, dat in dit land met zijn warmbloedige bewoners, zelden hoger wordt gestraft dan met een paar dagen hechtenis!

— Wat gelooft uzelf, mijnheer Brand?

— Ik geloof, James, dat we hierop niet mogen rekenen! Maar de avondbladen

zullen ons in ieder geval wel wijzer maken!

— Als wij eens naar binnen gingen, mijnheer Brand, en Mylord eenvoudig opeisten?

Maar Brand haalde de schouders op en antwoordde:

— Dat zou hoegenaamd geen doel hebben! Zo 'n politiebureau zit vol agenten, en al zijn wij er te Londen een paar malen in geslaagd uit zulk een gelegenheid te ontkomen, dat zou hier heel wat moeilijker gaan.

— Dat wil toch niet zeggen, mijnheer Brand, dat wij niet dadelijk alles in het werk kunnen stellen, om Mylord te bevrijden?

— Dat kun je wel begrijpen, James! Van dit ogenblik af moeten onze gedachten uitsluitend daarop en op niets anders gericht zijn! Maar het dient tot niets als wij hier blijven staan en het is daarenboven gevaarlijk! Het is zeer goed mogelijk, dat daarbinnen agenten zijn, die bij de zaak van zoeven waren betrokken, en die ons misschien herkennen! En alles zou verloren zijn, als wij beiden nu ook nog in hun handen vielen! Wij zullen echter wel eens zien, hoe het met de ligging van het bureau staat; maar daartoe is het volstrekt nodig, dat ik mij eerst ga vermommen!

Op het ogenblik dat de beide mannen zich wilden verwijderen, viel het oog van Brand op een jonge vrouw, die langzaam naderde, voor het bureau van politie stil stond en daar, met de handen koket achter het hoofd gevouwen, een paar woorden wisselde met een agent, die zoeven naar buiten was getreden. Het was Teresa.

Waarschijnlijk was zij door het tumult boven haar hoofd gewaarschuwd, en had zij met alle anderen tijdig de vlucht genomen door een der vele geheime gangen, alleen aan de bandieten bekend, lang voordat de vijftien carabinieri de vergaderzaal hadden bereikt, en nu kwam zij onbevreesd eens poolshoogte nemen, daar zij er volkomen zeker van was, dat geen van de agenten iets kon afweten van haar aanwezigheid in de onderaarde vergaderzaal.

Het gesprek van de jonge vrouw met de agent duurde slechts kort, en daarop ging zij verder, nadat zij hem vriendelijk had toegeknikt.

— Het bericht dat haar lief daar gevangen zit, schijnt haar niet erg aan te grijpen, mijnheer Brand! zei Henderson spottend, die van uit de verte het gehele toneeltje had gadegeslagen.

— Dat zou men tenminste uit haar gehele houding afleiden! zei Brand meesmuilend. Zij ziet er in 't geheel niet uit als een ontroostbare weduwe! Maar kijk, zij komt onze kant uit; laten wij voor de veiligheid maar wat teruggaan! Zij mocht eens van plan zijn, je de ogen uit te krabben.

Vijf minuten later zou reeds blijken, dat deze vrees van Brand volkomen ongrond was.

Want toen zij plotseling tegenover Henderson kwam te staan, lonkte zij de reus zo brutaal mogelijk toe, op een wijze, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet.

Brand was een jonge man van veel initiatief en groot doorzicht en hij begreep onmiddellijk, dat hij gebruik moest maken van deze klaarblijkelijk zo goedgunstige stemming van de Italiaanse dievenmeid jegens de gewaande Engelse zeeman.

En daarom boog hij zich naar Henderson toe en fluisterde:

— Ga die vrouw na en flirt wat met haar.

Henderson, die zijn oren niet meende te kunnen geloven, herhaalde verbluft:

— Moet ik met haar flirten? Is het een grap, mijnheer Brand?

— Heilige ernst! Maak haar het hof zo hard je kunt, je staat in een goed blaadje bij haar!

— Maar ik versta geen woord Italiaans, zo groot als een schilderhuis.

— Dat doet er niet toe; zij verstaat wel wat Engels, naar ik gemerkt heb. Amor kent geen nationaliteit. Ik reken op je!

— Maar waartoe is dat nodig, mijnheer Brand?

— Dat zul je horen! Je zult natuurlijk evengoed gemerkt hebben als ik, dat die vrouw er volstrekt niet zou tegen op-

zien, jou tot plaatsvervanger van haar minnaar aan te stellen, zolang die in de gevangenis zal zitten. Je doet of je daar wel oren naar hebt, maar je laat je door de schone Teresa een zeer nauwkeurige beschrijving geven van het inwendige van het politiebureau, desnoods moet zij het je voortekenen! Je moet de ligging van de cellen je laten aanwijzen, die van het bureau van de commissaris, van de chambrée, van de gangen en zo voort. Tracht uit haar te halen wat er maar uit te halen valt; het kan ons allen van groot nut zijn!

Onder het spreken waren de beide mannen Teresa nagegaan, teneinde haar niet uit het oog te verliezen, en reeds een paar malen had de jonge vrouw naar de reus omgekeken.

— En als zij het mij gezegd heeft, mijnheer Brand?

— Dan kom je mij het resultaat onmiddellijk mededelen in het hotel, maar niet later dan twee uur, want dan komen hier de middagbladen uit, en misschien bevatten die wel een en ander over de zaak van vannacht in het wijnhuis, in welk geval de gérant van het hotel wel eens argwaan zou kunnen opvatten tegen de drie zogenaamde detectives, die zijn inrichting zo plotseling hebben verlaten.

— En hoe moet ik het aanleggen, om voor haar aannemelijk te maken, dat ik alles weten wil?

— Je zegt eenvoudig de waarheid, je wilt je makker bevrijden.

— En als zij alles dadelijk aan de commissaris van politie verraadt?

— Dat zal zij niet, James, mits jij je rol goed speelt! En ga haar nu na, maar wees wat voorzichtig, beheers je drift en laat je niet met nieuwe vechtpartijen in, want daardoor zou je Mylord de grootste schade berokkenen!

Dit was voor de brave kerel voldoende, om hem aanstonds te doen zweren, dat hij zich onder alle omstandigheden zou weten te beheersen, en nu namen de beide mannen afscheid, om ieder op zijn manier te gaan werken voor de bevrijding van de Grote Onbekende.

Brand begaf zich naar het Hotel Continental terug, vermomde zich daarna opnieuw en wachtte het ogenblik af, waarop Henderson weer zou verschijnen.

Hij voelde zich onrustig en gejaagd, want ieder ogenblik zouden de bladen het bericht van de arrestatie kunnen brengen en dan zou zijn positie in het hotel wel eens gevaarlijk kunnen worden.

Maar juist om half twee kwam Henderson zich aanmelden, en aanstonds verliet Brand met hem het hotel, en voerde de reus, die er zeer tevreden en opgewekt uitzag, naar het midden van het Piazza Diferrari, aan de voet van het grote ruitersstandbeeld, waar zich op dat ogenblik niemand bevond.

— Welnu? vroeg de jonge man, zodra zij daar gekomen waren.

— Wel, mijnheer Brand, die Teresa is inderdaad een aardig kind, voor een dievenmeid tenminste, en de plattegrond van het bureau van politie heb ik in mijn zak. Ik geloof dat ik in alle opzichten mijn ochtend goed heb besteed!

Hij had zijn hand in zijn zak gestoken en overhandigde Brand nu een stukje morsig papier, waarop met potlood in ruwe trekken een plattegrond was getekend, door Henderson zelf van een verklarend bijschrift voorzien.

Brand had het papiertje haastig aangenomen, bekeek het schetsje aandachtig en zei op tevreden toon:

— Prachtig, dat heb je knap gedaan, James! Als ik het dus goed zie, zijn de cellen, of liever arrestantenhokken gelijkvloers. Zij grenzen aan een tamelijk smalle gang, en er zijn zes van die hokken!

— Juist!

— Die gang loopt evenwijdig met de achterzijde van het gebouw en dus moeten er drie cellen aan de buitenzijde grenzen!

— Dat komt uit, mijnheer Brand!

— Wat is dat hier, vervolgde Brand, met de vinger op de plattegrond wijzend.

— Dat is de nauwe straat, die in een flauwe bocht achterom het bureau van politie loopt!

— Is het gehele gebouw door de politie ingenomen?

— Neen, alleen de beide benedenste verdiepingen.

— Heeft Teresa je iets kunnen mededelen, omtrent de plek, waar Mylord waarschijnlijk zou zijn opgesloten?

— Zij dacht wel dat het zou zijn in een van de cellen aan de buitenmuur gelegen, want naar haar weten waren de andere al bezet. Ik heb haar nog gezegd, dat wij desnoods Milianto ook wel wilden bevrijden, maar zij zei, dat er volstrekt geen haast mee was.

Brand glimlachte en hernam:

— Je ziet wat een indruk je op haar gemaakt hebt!

Hij wierp opnieuw een blik op het stukje papier, dacht enige ogenblikken na en zei:

— Op welke wijze krijgen de arrestantenhokken lucht?

— Er zijn omstreeks twee meter van de vloer ronde gaten in de muur, maar niet groot genoeg om er zelfs een kind door te laten, en bovendien zit er een dikke tralie dwars doorheen.

— Dat is lelijk genoeg! mompelde Brand voor zich heen. Er zal geen gelegenheid zijn, om dat gat te vergroten en bovendien moeten wij weten, in welke cel Mylord is opgesloten!

— Wij zouden eens door het straatje kunnen gaan en het bekende fluissein laten horen; wie weet vindt Mylord wel gelegenheid, iets door het celraam te werpen.

— Dat is een goed idee, James! riep Brand uit. Laten wij het maar aanstonds proberen.

De twee mannen begaven zich dadelijk op weg, en een kwartier later kwamen hun de eerste krantenjongens tegemoet, die luid schreeuwend, met pakken kranten beladen, uit een groot dagbladbureau kwamen stormen.

Dadelijk kocht Brand een nummer en zocht met grote ogen naar het bericht, waarvan zoveel afhing.

Spoedig had hij het gevonden, want men had er twee vetgedrukte koppen boven geplaatst.

En wat Raffles aanstonds gevreesd had, bleek nu bewaarheid te worden:

men had niemand in de vergaderzaal aanwezig gevonden. Erle Wilson had zich bijtijds met de gehele bende kunnen verwijderen, na te zijn gewaarschuwd door de bandieten, die zich op de trap hadden bevonden, teneinde de onbekende indringers te overvallen.

Maar veel erger was, dat een paar van de gevangen bendeleden stijf en strak volhielden, dat de gewaande Engelse zeeman, die wegens verzet tegen de politie was gearresteerd, niemand anders was dan de befaamde Londense avonturier John Raffles.

Uit het bericht bleek weliswaar, dat de politie-autoriteiten maar half en half geloof hechtten aan deze verklaringen, maar evenzeer dat zij van plan waren, hun arrestant in verzekerde bewaring te houden, tot Scotland-Yard hun dienaangaande zekerheid kon verschaffen.

— En in dat geval, en dit maakte de zaak juist to erg, zou Raffles zeker spoedig vervoerd worden naar de gevangenis, waar hij heel wat veiliger opgeborgen was dan in het bureau van politie.

Hij stak het blad dan ook haastig in zijn zak, na vluchtig een beschrijving te hebben gelezen van het avontuur in het wijnhuis, en wendde zich tot Henderson met het korte bevel:

— Ga mee, James, wij moeten ons aanstonds overtuigen, hoe de zaken daar in het politiebureau staan.

De twee mannen zetten hun weg voort, en ongeveer een half uur later bereikten zij de wijk, waar het bureau van politie gelegen was.

Daar het niet verstandig zou zijn, als Henderson, die er nog juist zo uitzag als de vorige avond, zich hier vertoonde, liet Brand hem achter in een café, en richtte alleen zijn schreden naar de achterkant van het politiebureau.

Hij vond hier inderdaad de nauwe, donkere straat, die in een flauwe bocht achter het gebouw omliep, en ook de drie cirkelronde gaten in de muur op ruim twee meter van de grond.

Er bevond zich op dit ogenblik niemand in het nauwe straatje en zachtjes liet Brand het bekende, eigenaardige signaal horen.

Hij luisterde even in spanning, en zijn hart sprong op van vreugde, toen hem onmiddellijk daarna geantwoord werd op dezelfde wijze.

Het was echter onmogelijk uit te maken, uit welke cel het geluid afkomstig was, maar Brand verkeerde ook hieromtrent niet lang in onzekerheid, want een ogenblik later vloog er een klein wit voorwerp door een van de openingen, dat als een sneeuwvlok neerdaarrelde; het was een stukje van een zakdoek, om een knoop gewikkeld.

Brand raapte het voorwerp op, liet het in zijn zak glijden, en begon nu opnieuw te fluiten.

Maar ditmaal was het niet het sein; hij floot eenvoudig de gewone morsetekens van het telegrafisch verkeer!

In plaats van puntjes en streepjes echter floot hij lang of kort, en op deze even eenvoudige, als geniaal gevonden manier, deelde hij Raffles het volgende mee:

— Wij komen vannacht om je te bevrijden.

En op dezelfde wijze kwam het lakonieke antwoord:

— Goed. Hoe is het met Wilson?

— Ontsnapt. De bandieten hebben je identiteit verraden, ik vrees dat men je naar de gevangenis zal willen overbrengen!

— Dan zal ik mij zwaar ziek houden. Hoe denk je het voor elkaar te krijgen?

— Ik weet het nog niet, Zie je kans, met behulp van een breekijzer het gat in je cel te vergroten.

— Dat duurt te lang! De tafel zit aan de vloer vastgeschroefd, en ik heb niets om haar los te maken. Zo is het ook met de bank en de krib.

Even hield Brand op met zijn gefluit, en toen scheen hem eensklaps iets in te vallen.

Hij seinde weer:

— Hoe dik denk je dat de buitenmuur van je cachot is?

— Wel het is een eensteens muur en niets meer, aan de binnenzijde gepleisterd!

— Maar dan is de zaak al zo goed als in kannen en kruiken. Te middernacht keren wij terug, houd je gereed!

En daarmee verwijderde hij zich en voegde zich weer bij Henderson.

Het overige van de namiddag bevestigde Brand aan het nemen van de nodige maatregelen.

Hij huurde een kleine motorboot, want voor een auto behoefde men niet meer te zorgen; de snelle wagen, waarmee Henderson hierheen was gekomen, stond nog altijd in de garage gereed.

Vervolgens schafte Brand zich enige zaken aan, welke hij voor de onderneming van die nacht meende nodig te hebben en daarop kon men niets anders doen dan het vallen van de nacht afwachten.

Om half twaalf stapten Brand en Henderson in de auto, en reden tot in de buurt van het politiebureau.

Het was echter nog tamelijk druk op straat en zo was Brand wel genoodzaakt de onderneming nog enige tijd uit te stellen.

Maar om kwart over twaalf werd het stil in de wijk van het politiebureau, en de voorbijgangers waren nog slechts zeer schaars.

Nu trokken de beide mannen, na de automobielen op enige afstand te hebben geparkeerd, naar de achterzijde van het politiebureau, en toen zij daar waren aangekomen, haalde Brand enige voorwerpen uit zijn zakken, terwijl Henderson een soort koevoet greep en bij de voet van de muur juist onder het derde celraam post vatte.

Hetgeen Brand te voorschijn had gehaald, was niets anders dan een kleine dynamietpatroon, zoals de mijnwerkers ze wel gebruiken om het harde gesteente te laten springen.

De patroon was bevestigd aan een elektrische draad, waarmee de ontsteking teweeg gebracht kon worden, en het werk van Henderson bestond slechts hierin, met een enkele slag een gat in de muur te hakken, groot genoeg om er de dynamietpatroon in te kunnen steken.

Doch alvorens zij aan het werk gingen, liet Brand heel zacht het waarschuwingssignaal horen.

Maar tot zijn verwondering en ontsteltenis kreeg hij geen antwoord.

Hij keek Henderson vragend aan, en juist wilde hij iets zeggen, toen daarbinnen het geluid klonk van een stalen deur, die wordt geopend.

En bijna onmiddellijk daarop klonk een bevelende stem, die iets zei, hetgeen echter onmogelijk kon worden verstaan.

Maar als bij ingeving begreep Brand onmiddellijk, dat hij zijn plan thans onmogelijk ten uitvoer kon brengen; daartoe was het te laat!

Men kwam Raffles halen, om hem naar de gevangenis te brengen.

— Blijf hier wachten, totdat ik terugkeer, James, beval hij op zachte toon. Er is iets niet in de haak!

En als een haas snelde hij door een zeer smalle steeg naar de voorzijde van het politiebureau.

Voorzichtig stak hij het hoofd om de hoek, en zag voor het gebouw de sombere, geblindeerde auto staan, bestemd voor het vervoer van gevangenen...

De wagen stond van hem afgekeerd, en er bevond zich op dit ogenblik niemand in dan de chauffeur, die hij echter onmogelijk kon zien, evenmin als deze hem kon zien.

Brand wierp een blik om zich heen.

Er was echter niemand in de omgeving te zien.

Flug en onhoorbaar als een kat sloop hij naar de zware auto, onder het lopen de Engelse sleutel te voorschijn halend, die hij uit voorzorg bij zich gestoken had.

Hij bukte zich bij het rechterachterwiel, en in een ommezien had hij de sluitmoer bijna geheel losgedraaid, die het wiel op de achteras bevestigd hield, zodat de moer slechts met een enkele winding van de schroefdraad op zijn plaats zat.

De manoeuvre had nauwelijks enige seconden geduurd, en was volkomen geruisloos verricht.

Dadelijk snelde Brand weer terug, en trok Henderson mee naar de auto.

— Breng de wagen onmiddellijk door de eertsvolgende brede zijstraat en let nu vooral goed op hetgeen ik je zeggen zal! beval hij haastig.

De beide mannen sprongen in de wagen, die nu door de brede dwarsstraat zo dicht mogelijk bij de hoofdstraat werd gebracht, waarop het politiebureau uitkwam.

— Luister nu! Over enkele seconden zal men Mylord naar buiten brengen en in de auto doen gaan, maar is hij eenmaal daarin, dan is hij voor ons verloren, bedenk dat wel. Gelukkig is deze kant van de straat geheel in donker gehuld, en je kunt dus zo dicht mogelijk naderbij sluipen, zonder te worden gezien. Zodra de deur opengaat en ze treden met Mylord naar buiten, vlieg je op hen toe, slaat er zoveel neer als je maar kunt, en snelt met Mylord terug! Ik heb in die tijd de motor op gang gebracht, en je zult spoedig genoeg zien, dat een achtervolging niets zal baten! Haast je!

Henderson had geen nadere verklaring nodig. Zich dicht tegen de huizen drukkend, ging hij zo snel mogelijk naar het politiebureau, terwijl Brand hem met kloppend hart met de blik volgde. De reus was geen vijf meter van de deur verwijderd, of deze werd geopend en vier agenten, onder aanvoering van een inspecteur, kwamen naar buiten met Raffles in hun midden, wiens handen geboeid waren.

Twee der agenten gingen haastig op de ijzeren autodeur toe, om die te ope-

nen, en van deze gelegenheid maakte Henderson gebruik om als een bom te midden van de anderen te ploffen.

Zijn twee geweldige vuisten kwamen tegelijkertijd op even zoveel hoofden neer en een seconde later tuimelde ook de inspecteur, die door de gebonden handen van Raffles tegen de kin werd getroffen, achterover.

Snel als de weerlicht was Brand achter zijn stuurwiel gesprongen, klaar om in te schakelen.

Daar kwamen Henderson en Raffles reeds aanstormen, en met de vlugheid van een acrobaat wipte Raffles met geboeide handen en al in de auto, terwijl Henderson naast hem plaats nam, en dadelijk daarop stootte het voertuig weg, zo snel als het maar wilde lopen.

Maar de agenten waren al van hun schrik en verbazing bekomen; zij schreeuwden iets tegen de chauffeur, en deze liet zijn wagen keren.

Maar nog was de zwenking niet halverwege volbracht of het rechterachterwiel liep van de as en het voertuig zakte als het ware op de achterbenen neer, als een dodelijk vermoeid paard.

En alles wat Raffles en zijn metgezellen nog vernamen, was het machteloos gevloek en getier van de woedende agenten, die zich op het laatste ogenblik hun prooi zagen ontgaan!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Erfenis der Caraïben

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis	2076. — De Moord in Fenchurch Street
2002. — De gestolen Dolk	2077. — Het Vioolwonder
2003. — Een Inbraak met gevolgen	2078. — De Raadselachtige Moord
2005. — Zonderlinge Epidemie	2079. — Een Avontuur in China
2006. — Een droeve Huwelijksdag	2080. — De Verborgten Schat
2007. — De Wraak der K. K. K.	2081. — De Chinese Schatkamer
2008. — Twee Doodsvijanden	2082. — De Bende van de Gouden Ster
2009. — De Meester herleeft	2083. — Sensatie in de Opera
2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val	2084. — De Folterkelder
2011. — Raffles en Amor	2085. — De Bedrieger bedrogen
2012. — Nicholson juicht te vroeg	2086. — De Geheimen van Parijs
2013. — De Broeder van Nicholson	2087. — Speelzucht en Misdaad
2014. — Avontuur in België	2088. — De Diamanten Spin
2015. — De Moord in Kamer 13	2089. — Een duivelse Uitvinding
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt	2090. — Parijse Autobandieten
2020. — Bloed en Goud	2091. — Het Trio Desmond
2021. — De buitenste Duisternis	2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
2022. — De Waanzinnige	2093. — Als het Goud lokt
2023. — De gestolen claim	2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
2024. — De Bergduivel	2095. — Wie was de Derde Man?
2025. — De Goud-fee	2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
2026. — Onrust op Holderness Hall	2097. — De Ontvoerde Diplomaat
2027. — Het Geheime Document	2098. — Rumor om de Derby
2028. — De Redding van «Goudhaar»	2099. — Gevaren van de Wereldstad
2029. — «Goudhaar»	2100. — Moderne Piraten
2030. — De Smokkelkoningin	2101. — Het Filmkasteel
2031. — De Misdaad in de trein	2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2032. — De Revue-Girl	2103. — Een Onderaards Drama
2033. — Professor Shirley	2104. — De Verzonken Metropolis
2034. — De Kit van Wong Li	2105. — De Vreemde Chauffeur
2035. — De Gewaande Radjah	2106. — De Moord in het Cabaret
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2107. — De Negende Steen
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2108. — Onraad in Hollywood
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2109. — Ossenkop; gang 5
2039. — Vijftig tegen één	2110. — De Bende van de «De Ratten»
2040. — Ilona, de avonturierster	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2041. — De Kelder des Doods	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2042. — De onverwachte terugkeer	2113. — Irma Sandrina
2043. — Rode Bill krijgt een lesje	2114. — In de val gelokt
2044. — De Stem van het Verleden	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2045. — Zwarte Anna	2116. — De Giftgas-centrale
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2117. — Een mislukte ontvoering
2047. — Gevaarlijk spel	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2119. — Helicopter-bandiet
2049. — De Bende van Myra Bonati	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2050. — Merry-Kid de verklikker	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2051. — Het Verlaten Slot	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2052. — De Riolen van Parijs	2123. — In het Hol van de Leeuw
2053. — Rovers en Verraders	2124. — Een Patient verdween
2054. — Een documentenjacht	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2055. — De Verijdelde Ontvoering	2126. — De pseudo uitvinder
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2127. — De Zwarte Kaper
2057. — Een Mislukte Samenzwering	2128. — Moderne Schatgravers
2058. — De Kooi des Doods	2129. — Liefde en Kunst
2059. — Jacht op Fortuin	2130. — De Moord in Kew Gardens
2060. — De Gouden Wisselbeker	2131. — De Tijdbom
2061. — Een Fatale Vrouw	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2062. — Een moderne Blauwbaard	2133. — De Verijdelde Ontvoering
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2134. — Drie Hotelratten
2064. — Een Spaans Drama	2135. — Het Nieuwe Bendevoofd
2065. — Een merkwaardige diefstal	2136. — De Bloedraad
2066. — Spoken op Marshy Manor	2137. — Een merkwaardig Duel
2067. — Chantage en Hypnose	2138. — Giftgasbandieten
2068. — De Lokstem van het Goud	2.139. — Een wanhopige ontsnapping
2069. — Het Geheim van de Boekenkist	2.140. — De Erfenis der Caraïben
2070. — Het Revolutie Complot	
2071. — Het Verlaten Huis	
2072. — Het Spel met de Dood	
2073. — Het Verstoorde Feest	
2074. — Russisch Goud	
2075. — Een Moderne Robinson	

IN VOORBEREIDING :

- 2.141. — Het Drama in Cromwell Street
2.142. — Het einde van een schurk